Victor
Bercescu

BOMBARDAMENT CU ASTEROIZI

Editura
Ion Creangă

VICTOR BERCESCU

BOMBARDAMENT CU ASTEROIZI

Coperta:

NAGY LAJOS

Editura Ion Creangă

Bucureşti, 1986

CAPITOLUL I

Mineralierul românesc **Drobeta** naviga liniştit pe apele Oceanului Indian de Sud, purtându-şi silueta-i voinică.

Pe valurile molcome, care veneau să se strivească de prora vasului, pluteau ierburi, dovedind că undeva, pe o insulă, fusese o furtună care răvăşise vegetaţia.

Ierburile acestea banale dădeau un dublu sentiment de calm celor care le priveau, ele însemnând, totodată, ca tulburarea capricioasă a naturii se potolise şi că nu prea departe se afla o oază de pământ.

Itinerariul nu prevedea prea curând vreo oprire, dar prezenţa pământului pe aproape era totuşi embrionul unei garanţii în acest sens.

În fapt, eventualitatea unei furtuni nu constituia pentru echipaj un motiv de îngrijorare. Vasul era nou, solid, construit după ultimele tehnologii corespunzătoare unor asemenea împrejurări şi trecuse cu bine toate probele, în încercări destul de grele.

Echipajul, ca la toate navele de acest fel, fusese selecţionat din marinari încercaţi, începând cu comandantul a cărui experienţă de navigator de cursă lungă de peste treizeci de ani era o garanţie care dădea deplină încredere celor de pe bord.

Pe puntea superioară, doi membri ai echipajului continuau o discuţie începută încă de la popotă. Pe chipurile lor se putea citi uşor calmul pe care ţi-l dă satisfacţia unei misiuni îndeplinite.

Plecaseră din ţară de mai multe săptămâni şi se gândeau că nu va trece mult şi vor reveni acasă… pentru ca, după nu prea multă vreme, să plece din nou. Pentru un marinar, întoarcerea la portul de ataş înseamnă o scurtă perioadă de repaus alternată cu acţiuni de pregătire în vederea unei noi plecări. Pe alte mări, în alte porturi, cu alţi oameni, cu alte chipuri şi alte obiceiuri.

Trecuseră de mult Tropicul de Sud şi pluteau acum pe

paralela 40, spre portul de destinaţie.

Niciunul dintre cei doi, privind spre largul oceanului, nu spera să vadă, deocamdată, altceva decât frământarea nesfârşită a apelor verzui.

Erau în emisfera australă unde marea se întinde de nouă ori mai mult decât în cea boreală, în care se află majoritatea continentelor. Ştiau bine că mai au de mers încă o jumătate de zi până să ajungă în apropierea vreunui ţărm.

*

Medicul Adrian Georgescu şi inginerul radiofonist Florian Pintilie erau vechi prieteni şi întâmplarea îi adusese pe acelaşi vas. Copilăriseră împreună în satul lor natal, Bâra, din sudul oraşului Roman. Soarta îi despărţise la două licee din localităţi diferite, iar, după bacalaureat, se pierduseră în două centre universitare, fără să mai ştie unul de altul.

Medicul Georgescu era orfan. Mai avea o mătuşă, pe care o vizitase o singură dată, în anii studenţiei. Primirea ce i-o făcuse fusese destul de rece aşa că renunţase să o mai vadă.

Tatăl inginerului Pintilie se recăsătorise şi plecase la familia noii soţii, undeva, pe Valea Jiului, unde intrase ca muncitor într-o mină. Schimbau scrisori stinghere când şi când, până într-o zi în care între ei se aşternuse o tăcere lungă, voită de ambele părţi.

Trecuseră douăzeci de ani de la plecarea lor din sat şi nu mai aveau acum comun decât această navă pe care îi uneau aceleaşi idealuri.

Frumoasele livezi de pe dealurile satului Bâra şi chipurile liniştite ale celor din sat fuseseră estompate de straniile ţărmuri cu plantaţii de palmieri şi faune ciudate şi de oamenii – stranii, la început – care se agitau în furnicarele porturilor în care ancorau.

Acum, pierduseră acea inerentă curiozitate faţă de un nou care se repeta la infinit. Aveau amândoi psihologia ţăranilor români.

— Fără îndoială, îşi continuă gândul doctorul, căutând parcă să pătrundă cu privirile spre adâncuri, că multa vreme oamenii n-au bănuit cum arată fundul oceanelor.

— Da, ştiu, replică inginerul, şi în lipsă de date ştiinţifice, ca să mă exprim aşa, le-au povestit semenilor că fundul oceanelor este împărăţia lui Neptun, zeul mărilor, cum îl numeau romanii… bărbos şi răzbunător ca şi omologul, său Poseidon din mitologia vechilor greci…

— Trebuia să se dea vina pe cineva când se producea vreo catastrofă navală şi erau destule, adăugă doctorul.

— Numai că aş vrea să-ţi precizez că Neptun a fost pentru latini, la început, o zeitate cumsecade, atunci când aceştia nu cutreierau mările ca grecii. Neptun era o zeitate a Umidităţii, invocată de agricultori în zilele toride de iulie. Se organizau serbări câmpeneşti numite Neptunalii solicitându-i-se ploaie… Era un fel de Caloian de-al nostru.

— Inginerule, bagatelizezi. E adevărat că Neptun a fost cum spui tu, la început, un fel de Caloian, dar Poseidon, care l-a precedat pe tronul din străfunduri, era cineva…

— Ştiu, fiul lui Cronos şi al Reei, un tip neserios şi un bărbat nestatornic ca toţi zeii, căruia i-au plăcut şi muritoare de-ale noastre, precum Demeter şi Amfitrita, ba chiar unele pocite ca Meduza. Mersi de aşa personalitate!

— Bagatelizezi şi minimalizezi, măi Florian! Poseidon ăsta, pe lângă viaţa sa familială care a lăsat de dorit, răspundea de cutremure şi de furtuni, avea un car cu cai frumoşi de culoarea algelor şi a spumei şi un trident de toată frumuseţea. Cam aşa pretinde mitologia…

— Poveşti! Cel puţin după folclorul nostru, în adâncul mărilor locuiau împăraţi cumsecade, care aveau castele de cristal şi câte trei fete frumoase, cu care se însurau voinici tot atât de frumoşi şi care nu se uitau la Meduze. Dar… dar… doctore, ce te-o fi găsit să-mi vorbeşti de adâncuri tocmai acum când oceanul este liniştit şi stăm atât de bine la suprafaţă? Hai să vorbim despre altceva…

— Mă gândeam aşa, spuse ca pentru sine doctorul, mă gândeam că nu sunt nici două secole de când oamenii de ştiinţă au început să descifreze tainele acestor adâncuri. Oceanele continuă să-şi mai apere secretele.

— Mările au fost iubite sau urâte de oameni în măsura în

care ele s-au purtat frumos sau urât cu semenii noştri. Şi, ca să fiu în notă cu tine, cred că marea se mai răzbună din când în când pe oameni, pentru că nu uită, şi nu va uita niciodată că a fost bătută cu bicele de un rege persan din antichitate fiindcă i-a distrus corăbiile.

— Ca glumă e bună. Vezi însă că marea, luată cu binişorul, ar putea da fiecărui om atâta aur încât n-ar avea ce să facă cu el. Nu mai vorbesc de alte bogăţii ale ei, ca de exemplu petrolul.

— Da. Apropo de aur, ştiu că te referi la calculul după care fiecare tonă de apă de mare conţine 50 miligrame de aur, astfel că ne-ar reveni de căciulă între 20-30.000 de kilograme de aur. Eu mă cam lipsesc, mai ales că la ora la care s-a făcut calculul populaţia Pământului avea câteva sute de milioane de locuitori mai puţin. În prezent, populaţia creşte cu peste şaptezeci de milioane pe an. S-a estimat că în 130 de ani populaţia va trece de 10 miliarde.

— Şi de ce nu? Dar, hai să lăsăm glumele. Am văzut în cabina noastră o carte de călătorii scrisă în mileniul trecut. E interesantă? Ce-ţi mai poate spune după atâta timp?

— Uite că poate. Ai să te miri, dar este cu adevărat interesantă, deşi nu-i decât opera unui negustor arab pe numele său Sulayman. A călătorit prin India şi China în prima jumătate a secolului al IX-lea şi vorbeşte despre nişte lucruri foarte ciudate în legătură cu acest ocean.

— Poveşti, doctore, sau mai precis fapte care au dispărut odată cu legendele. Aşa, cam de genul peştelui lung de douăzeci de coţi care, tăiat, are în pântec alt peşte mai mic şi acesta, la rândul lui, un altul sau alţii, toţi vii şi foarte veseli…

— Exact, de unde ştii?

— … Sau despre peştii mayi sau mij, tot din nordul Oceanului Indian, care au chip de om şi zboară deasupra apei iar când amerizează sunt înghiţiţi de un coleg de-al lor pe nume ankarus.

— … ankatus, vrei să spui…

— Şi am mai auzit câte ceva despre peştii awal, al căror deliciu gastronomic îl constituie chihlimbarul cenușiu. Oamenii

îi prind, îi spintecă şi le răpesc „prada”.

— Am impresia că ai citit cartea.

— Şi eu am aceeaşi impresie. Recunosc că am făcut-o în orele mele libere. Este într-adevăr interesantă, nu prin aceste „de toate pentru toţi” ci printr-o anumită precizie – verificată astăzi – cu care dă multe detalii geografice.

— Are însă şi câteva poveşti care ar fi putut lipsi…

— Ca de exemplu cea cu obiceiurile din insula Nias.

— Nu mi-o amintesc…

— Mă mir, pentru că eşti neînsurat.

— Şi ce legătură are povestea asta cu faptul ca n-a vrut să mă ia nicio fată?

— Are… că în insula respectivă, când un tânăr voia să se însoare cu o tânără, trebuia să-i ofere ca dar de nuntă un cap de duşman. Poligamia fiind permisă, cel care aducea două, sau mai multe capete, putea lua tot atâtea neveste, cam până la cincizeci, spune autorul cărţii.

— E bine că fetele noastre nu au asemenea pretenţii. Dar stai… după câte ştiu tu ai fost însurat. Aşa-i?

— Da, pentru că îmi pierdusem capul…

— Să lăsăm prostiile, şi la urma urmelor este vorba doar despre nişte povestiri de călătorie. Dacă-ţi aminteşti, Sulayman vorbeşte tot cu această ocazie şi de vestiţii scufundători culegători de perle, înaintaşii scafandrilor de azi, ai „oamenilor broască”. Numai că ei nu aveau echipament modern.

— Era şi greu, acum o mie şi ceva de ani. Dar despre scufundători există o poveste ceva mai veche, cam de prin 414 înainte de era noastră, când la atacul cetăţii Siracuza, atenienii nu puteau intra în port din cauza unor stâlpi groşi de lemn, bătuţi de apărătorii cetăţii, sub nivelul apei.

— Îmi amintesc, e un „reportaj de război” al istoricului atenian Tucidide din **Istoria războiului peloponesiac**. Atenienii au folosit scufundători care au tăiat stâlpii şi astfel corăbiile au putut ajunge în port.

— Îţi acord douăzeci de puncte dar, hai în cabină, şi să revenim la zilele noastre. Soarele ăsta a început să mă cam deranjeze.

*

Paralela 40 de-a lungul căreia se deplasa mineralierul **Drobeta** întâlneşte înspre apus sudul Argentinei, apoi străbate, fără istorie, sudul oceanului Atlantic, trece cam la cinci sute de kilometri de sudul Africii, mărgineşte Oceanul Indian de Sud, şi îşi continuă drumul în jurul planetei, nemaiîntâlnind puncte geografice mai importante până la strâmtoarea Bass, care desparte Australia de insula Tasmania, şi îşi încheie călătoria prin nordul Noii Zeelande.

Continentul australian a avut, ca de altfel toate continentele, o istorie destul de frământată.

Primii europeni cunoscuţi care au atins uriaşa insulă au fost portughezii, în secolul al XVI-lea; mai apoi a fost explorată de olandezi, de unde şi vechiul său nume de Noua Olandă. În 1770, englezii ocupă insula şi instalează în 1788, în Noua Galie de Sud, o colonie penitenciară. La o suprafaţă de 7.700.000 kilometri pătraţi, continentul Australia avea, după ultimul recensământ, peste treisprezece milioane de locuitori. În a doua jumătate a secolului trecut continentul cunoaşte o rapidă dezvoltare datorită bogatelor sale mine, în special a celor de aur.

Marele oraş Melbourne, aşezat pe malul nordic al strâmtorii Bass, a fost întemeiat în 1835.

*

În cabina de comandă de pe puntea superioară a vasului, comandantul îşi consultă ceasul şi apoi privi liniştit pe harta desfăşurată în faţa sa.

Aprecie că totul este în ordine. Se încadra în orarul itinerariului, deci trebuia să lase lucrurile să se desfășoare normal.

Comandantul avea peste cincizeci de ani. Privirea îi era blândă dar pătrunzătoare şi, când era obosit, clipea din ochii săi căprui mai mult decât ar fi trebuit.

Mai clipea des şi atunci când ceva nu mergea bine, adică „un ceva” care îi prevestea că ieşea din socotelile sale. Ca acum, de exemplu. Experienţa lui de marinar încercat în curse lungi, în cei peste treizeci de ani de meserie, îl ajuta să prevadă şi unele

lucruri care nu rezultau din date şi calcule.

Nu era un pesimist; din contră, dar ştia că pe mare se poate întâmpla orice.

Oceanul Indian, cu cei 75.000.000 kilometri pătraţi ai săi, nu era o apă prea comodă. Îl mai străbătuse de câteva ori. În nord avea curenţi marini determinaţi de musoni, iar în sud, un curent alizeic, cu două ramuri. Una spre Mozambic şi alta spre Madagascar.

Nu avea erupţii vulcanice, dar astfel de accidente nu erau excluse nici măcar pe itinerariul pe care se deplasa „Drobeta", itinerar cercetat şi îndeobşte cunoscut.

Comandantul Ştefan Popescu mai privi o dată ceasul, apoi harta. Se ridică de pe scaun, ieşi din cabină, privi marea clipind întrebător, se uită la cer şi apoi iar la mare.

Era un bărbat înalt, frumos la chip. Se dorise marinar încă de mic copil. Tânjea pe cheiurile Constanţei, unde se născuse, urmărea cu gândul vapoarele care plecau şi se bucura de fiecare navă care ancora cu bine în port.

Când ajunse adolescent, tatăl său, un docher sărac, îl luă să dea ajutor la descărcarea mărfurilor. Băiatul privea nostalgic ofiţerii galonaţi care treceau pe lângă el. Ce va ajunge? Un docher sărman ca şi tatăl său, legat de malul mării care nu-i promitea nici un alt viitor.

Se înscrise la un liceu seral pe care îl urmă regulat, deşi oboseala zilei îl îndemna deseori să renunţe. Dorinţa de a ajunge ofiţer de marină a fost însă mai tare. La douăzeci şi doi de ani îşi văzu visul împlinit.

Se însură la treizeci şi cinci de ani, după moartea părinţi lor, şi deveni tatăl unei fetiţe căreia îi dădu numele de Marina. Alegerea numelui fu stabilită după multe discuţii cu familia soţiei, care opta pentru tot felul de nume care mai de care mai fistichii. Spunea, în special o vară, că Marina este un nume prea simplu şi fără haz: „Auzi, Marina Popescu!".

Tânărul tată îşi impuse însă punctul de vedere mergând pe o logică simplă: „Eu sunt marinar; deci, fata mea este cazul să se numească Marina". Şi a doua zi plecă din ţară pentru câteva luni.

Soţia sa îi respectase voinţa. Acum Marina era la facultate şi numele i se potrivea de minune. Avea ochii de un albastru senin ca marea şi cerul sub care tatăl său plutea pe întinsele ape ale Oceanului Indian de Sud.

Ba chiar i se părea comandantului Ştefan Popescu că ochii fiicei sale sunt mai frumoşi şi mai albaştri decât cerul şi apa care-l înconjurau.

Privi din nou ceasul, apoi i se adresă secundului Tomescu, prezent în cabină:

— Mai avem încă douăsprezece ore până la sosire. Vorbeşte cu operatorul radio să transmită portului de destinaţie că ne apropiem şi să ia măsurile necesare.

Tânărul secund era la prima sa călătorie mai lungă. De când porniseră, se odihnea foarte puţin, în timpul liber căutând să afle şi să înveţe cât mai mult. I se părea că ştie prea puţin, deşi fusese şeful promoţiei sale. Nu ieşise din Marea Neagră decât pentru o cursă scurtă în Mediterana.

Era, ca şi comandantul, tot din Constanţa, nepot al unui docher care îl crescuse şi-l dăduse la şcoală.

Comandantul îl propusese pentru această călătorie şi căuta să-l ţină cât mai mult pe lângă el.

Secundul Radu Tomescu se însurase cu o lună înainte de plecare. Nu putea spune că reflectase prea mult înainte de a face acest pas. Îl făcuse mai mult pentru că era prea singur, fără familie, şi dorise să existe cineva anume, acolo în ţară, căruia să-i scrie. Să-şi ia la revedere când pleacă, să-l aştepte cineva la întoarcere şi să se gândească la el cât lipseşte. Tânăra soţie era centralistă la un şantier din oraş.

— Am înţeles! spuse prompt secundul Tomescu şi ridică receptorul.

— Stai o clipă! îl întrerupse comandantul, adăugind, ca pentru sine, „Marea şi cerul sunt ciudat de calme”, apoi continuă: Să transmită sosirea noastră şi să comunice poziţia exactă a vasului. Apoi să ia legătura cu portul de ataş, pentru noi instrucţiuni.

Prin fereastra deschisă a cabinei pătrundea aer fierbinte din afară. Comandantul închise fereastra, pentru că instalaţia de aer

condiţionat să răcorească atmosfera din cabină.

Ceva de care nu-şi dădea seama, ceva care nu era numai atmosfera apăsătoare din aceste locuri, făcea să crească tensiunea.

Privi indecis spre secundul Tomescu care forma numărul staţiei radio aşteptând să se răspundă. Tânărul secund smulse receptorul de la ureche şi privi consternat spre şeful său.

În acea clipă, în loc de răspuns, în receptor se auziră şuierături ciudate ca şi cum centrala ar fi fost branşată la un post de radio oare-şi începea emisiunea.

Intensitatea şuierăturilor depăşea cu mult pe aceea a sunetului care se aude de obicei în receptor.

Aceleaşi sunete, păreau că vin şi din toate megafoanele din cabină.

Acul busolei de bord începu să se agite zănatec, în toate părţile, de parcă polii pământului îşi schimbau locul după bunul lor plac.

Comandantul privi puţin iritat indisciplinata mişcare a busolei şi o acoperi cu palma, ca şi cum prin acest gest ar fi putut remedia insolita agitaţie a acului. Ecranul verzui al radarului devenise de un cenuşiu confuz, alternând cu nuanţe de un mov tulbure.

Îşi stăpâni neliniştea şi se uită la secund care pusese receptorul în furcă şi aştepta îngrijorat.

— Tovarăşe comandant, legătura telefonică este defecta, reuşi să-şi învingă emoţia tânărul secund. Mă duc personal… sau cum ordonaţi… Ce să fac?

Comandantul ezită o clipă. Era greu să ia o hotărâre atunci când situaţia, prin noutatea ei, depăşea orice împrejurare dificilă cu care avusese de-a face în cursul vieţii sale de marinar.

Avea cunoştinţe foarte bune de electronică, urmase în timpul şcolii şi un curs de transmisiuni. Ba chiar în câteva ocazii, pe mare, înlocuise operatorii radio care deveniseră indisponibili din diferite motive.

Deci, îşi dădea seama că nu poate fi vorba de o defecţiune internă. Ştia că în vara acelui an exploziile solare aveau să

tulbure emisiunile radiofonice. Dar acum nu se întâmplase aşa ceva. Staţia de amplificare a vasului nu funcţiona decât la ordinele sale. Ce hotărâre să ia? Prin megafoanele cabinei, zgomotele nefireşti continuau încă. Deodată încetară, pentru a lăsa să se audă o voce omenească aspră şi hotărâtă care venea, parcă, de pretutindeni:

„Atenţiune! Atenţiune! Ascultaţi glasul gândului atomic.

Vorbim simultan pe toate lungimile de undă!

Prin toate difuzoarele, prin toate căştile şi microreceptoarele.

Ne emit toate antenele şi ne poartă cablurile.

Şi lumina se transformă în sunet; şi în sunet se transformă orice vibraţie, dând viaţă glasului nostru.

Oriunde există materie pătrunde glasul nostru şi o preface în sunet!"

Se auzi un declic scurt şi urmă o tăcere apăsătoare.

Comandantul şi secundul se priviră fără să-şi spună niciun cuvânt şi apoi, ca la un singur ordin, se uitară afară, spre ocean, căutând parcă de la el un răspuns.

Apa nu mai era liniştită, crescuseră valuri mijlocii iar cerul se acoperise de nori roşietici, asemănători celor de la apusul soarelui.

Termometrul din cabină arăta peste 40° Celsius, ceea ce însemna că instalaţia de aer condiţionat nu mai reuşea să menţină echilibrul unei temperaturi suportabile.

Vasul prinsese un uşor tangaj ca urmare a creşterii valurilor.

Se auzi un nou declic şi vocea continuă:

„Gândul atomic este astăzi stăpânul lumii şi vom distruge din ea ceea ce socotim că nu ne mai trebuie.

În curând vom da prima lecţie celor care se mai îndoiesc de puterea noastră. Şase capitale de pe glob vor dispărea la scurt timp una după alta, sub tirul nostru nimicitor.

La orele 14 GMT, veţi avea o dovadă că nu glumim. Mica insulă vulcanică din Oceanul Indian de Sud, situată la 40 grade latitudine sudică şi 100 grade longitudine vestică, va

fi scufundată în mare de un corp ceresc smuls de pe orbita lui de voinţa noastră”.

Glasul tăcu.

Sună telefonul. Secundul Tomescu îşi reveni brusc la auzul soneriei care îi era atât de familiară. Ridică receptorul şi, după ce ascultă câteva secunde, îl dădu comandantului.

Comandantul îl duse la ureche şi clipi scurt. Redevenise stăpân pe sine. Nu numai pentru că avea nervii tari, dar ştia că funcţia care i se încredinţase îl obligă sa-şi ia toată răspunderea. Şi mai ştia că echipajul așteaptă hotărârile sale. Deci spuse calm şi cu deplină siguranţă:

— Toată lumea la posturi! Aşteptaţi ordinele!

Şi imediat îi ceru secundului poziţia exactă a navei.

Secundul Tomescu consultă sistemul de navigaţie computerizat şi spuse cu răsuflarea tăiată:

— 99 de grade şi 49 de minute longitudine vestică, 40 de grade, un minut şi şase secunde latitudine sudică.

Comandantul vasului îşi dădu într-o secundă seama de gravitatea momentului. Ordonă:

— Să se oprească motoarele!

Tomescu transmise prin telefon.

Comandantul calculase pe loc distanţa care-i mai despărţea de punctul misterios.

Glumă, farsă, orice ar fi fost, până una alta nu mai trebuiau să înainteze. Pentru că nu obişnuia să lase lucrurile la întâmplare.

Îşi dădea seama că glasul blestemat provenea dintr-un mediu de specialişti iar modul în care se făcuse auzit nu fusese unul dintre cele obişnuite.

Prea mult timp nu mai avea la dispoziţie. Spuse cu calmul unui profesor de navigaţie care preda această artă unor tineri elevi într-o sală de curs:

— Deci, ne găsim la numai 9 mile de punctul indicat – şi privi cu binoclul în direcţia respectivă.

Motoarele se opriseră şi intrase în funcţie sistemul de frânare care făcu ca vasul să se zguduie uşor.

În direcţia în care privea comandantul nu se vedea nimic. Insula menită distrugerii nu se ridica probabil prea mult de la nivelul mării şi nu se zărea, cu atât mai mult cu cât atmosfera se tulburase.

Comandantul se întrebă în sinea sa, oarecum amuzat, dacă nu cumva era vorba totuşi doar de o simplă glumă de prost gust. Sau de o escrocherie. Adică dacă nu cumva indivizii care anunţaseră că e vorba de un bombardament cosmic, minaseră insula vulcanică pentru a o arunca în aer prin telecomandă ca să creeze panică.

Oricum, era vorba de o ciudată coincidenţă. Nu-şi putea imagina că indivizii i-au aşteptat tocmai pe ei pentru a-şi demonstra forţa şi toate posibilităţile de distrugere pe care le au. Se vorbise de pieirea a şase capitale şi de alte bazaconii.

Telefonul sună parcă mai tare ca de obicei. Era firesc să i se pară aşa secundului Tomescu dată fiind starea de încordare prin care trecuse.

Ridică receptorul şi ascultă câteva clipe, apoi spuse scurt:

— Da, voi raporta, am înţeles. Apoi puse receptorul în furcă şi se întoarse cu chipul luminat spre comandant. Îmi permiteţi să raportez: şeful echipajului propune să schimbăm direcţia navei…

— Cred că este prea târziu, aprecie comandantul… Mai sunt doar 62 de secunde până la orele 14, rosti el oarecum descumpănit. Apoi reluă cu un ton ferm: Ordonă alarma. Toată lumea pe punte cu echipamentul de salvare. Orice s-ar întâmpla, la nouă mile nu văd că am putea avea necazuri…

Secundul Tomescu nu aşteptă sfârşitul frazei şi deschise microfonul branşat cu staţia de amplificare a navei.

— Atenţiune, alarmă! Tot echipajul pe punte cu centurile! Pregătiţi bărcile de salvare!

Simţi în acea clipă pe umeri o centură pe care comandantul i-o pusese în timp ce vorbea. Se ridică, şi-o prinse şi, privind spre ocean, spuse:

— Priviţi, tovarăşe comandant. Direcţia nord-nord-est, s-a ridicat o trombă uriaşă de apă.

Într-adevăr, pe direcţia indicată se putea vedea o coloană

stranie de apă asemănătoare centrului unui ciclon.

Între cer şi pământ apăruse un munte de apă, de nuanţe roşii-cenuşii împiedicând vederea.

Comandantul pricepu într-o clipă că fenomenul nu putea fi altceva decât punerea în practică a celor spuse de glasul misterios.

Când secundul Tomescu vorbise la telefon, înainte de alarmă, pomenise de faptul că în rândurile echipajului se semnalase o oarecare neliniște şi că oamenii erau agitaţi de cele auzite.

Comandantului nu-i plăcuse deloc cuvântul „neliniște" şi la început voise să spună ceva care putea fi un ordin drastic. El reprezenta pe acest vas comanda supremă şi nu putea concepe că a scăpat din mână echipajul.

Se aflase deseori în situaţii critice, dar datorită experienţei şi curajului său făcuse faţă cu succes la toate.

Îşi aminti de luptele duse pe Dunăre pentru lichidarea ultimelor vase naziste, când îl pândea moartea în fiecare clipa. Pe urmă se gândi la peripeţiile diverselor călătorii de-a lungul mărilor şi oceanelor.

Acum era însă altceva.

Se afla cu cei optzeci de oameni în mijlocul oceanului, la zeci de mii de mile departe de casă, sub o ameninţare pe care nu putea să nu o ia în serios. Şi dacă el însuşi ar fi fost şovăielnic – el, comandantul – ce putea pretinde de la nişte oameni care-şi încredinţaseră viaţa în mâinile lui?

„Nu ştiu cât putem crede din toate astea – îşi spuse în sinea sa – dar trebuie să luăm măsurile necesare ca în orice împrejurare de acest gen. Pentru că putem fi scufundaţi. Deci…" Şi ordonase alarma. Unica măsură care se impunea la acea oră.

Privi din nou spre nord-nord-est.

S-ar fi zis că o explozie gigantică din adâncuri proiectase mii de tone de apă spre înălţimi. Tromba de apă se prăbuşi nemairămânând în atmosferă decât o pulbere de apă ca o ceaţă străvezie de primăvară.

Valurile crescuseră şi vasul le resimţea, agitându-se neputincios cu toate cele 65.000 de tone ale sale.

Puntea era plină de oameni care se priveau tăcuţi, aşteptând în dreptul bărcilor de salvare.

Comandantul se gândi în acea clipă la ceilalţi oameni ai săi care nu-şi părăsiseră posturile, conform regulamentului, şi a căror evacuare urma să fie făcută în ultimele momente.

Dispariţia coloanei de apă îl linişti complet şi dădu ordin să se pornească motoarele.

Glasul misterios pomenise doar de un singur „corp ceresc" care va lovi un singur obiectiv.

Făcu rapid un scurt bilanţ logic.

Ameninţarea nu fusese doar o glumă, sau nişte vorbe aruncate în vânt.

Fenomenul se petrecuse la ora indicată şi corespundea coordonatelor geografice precizate.

Dacă nu va mai fi un nou avertisment nu mai avea să se întâmple, deocamdată, nimic.

Orizontul se deschisese vederii, dar vremea nu dădea semne prea bune.

Deşi nu trecuse prea mult peste orele 14, părea că soarele scăzuse din intensitate şi pe undeva norii stăteau la orizont gata să se abată asupra cerului.

Comandantul ridică receptorul şi formă numărul cabinei radio. Răspunse şeful transmisionist, inginerul Pintilie.

— Buletinul meteorologic. L-ai recepţionat?

— Parţial, spuse acesta. Se prevede vreme proastă în regiune, dar de scurtă durată.

— Bine, mulţumesc. Ai primit vreun mesaj special?

— O mulţime. Portul de destinaţie a recepţionat mesajul nostru şi, făcând legătura cu poziţia navei, ne întreabă ce se întâmplă. Anunţul misterios s-a auzit în toată regiunea.

— Nu dai niciun detaliu nimănui. Comunică doar portului de ataş că pe vasul nostru totul este în ordine. Puse receptorul în furcă şi îşi dădu seama că, rostind fraze, îşi recăpătase, în întregime, sângele rece. Trecuse oare pericolul? Era totul chiar aşa de „în ordine"?

Ordonă încetarea alarmei, dar recomandă ca toată lumea să fie gata pentru noi dispoziţii. Era o recomandare inutilă pentru

că ea intra oricum în obligaţiile disciplinare. O făcuse însă pentru a da de înţeles că poate surveni orice.

Oamenii se retraseră în ordine nemairămânând pe punte decât cei care aveau sarcini speciale în situaţiile în care vremea se deteriora.

Şi, într-adevăr, oceanul se frământa din ce în ce mai mult. Iar cerul aduna cu lăcomie toţi norii pe care-i avea în preajmă. Nu era greu să se vadă că e vorba de nori de furtună.

Comandantul ieşi din cabină să facă inspecţia de rutină a vasului.

*

Se înserase parcă mai devreme. Valurile tot mai munceau vasul care continua însă, nepăsător, să se menţină pe direcţia stabilită.

Trecând prin diversele sectoare ale navei, comandantul observă cu satisfacţie cum viaţa pe bord îşi reluase ritmul obişnuit.

„Neliniştea” despre care se vorbise dispăruse, iar el nu-şi putea stăpâni un sentiment de regret pentru faptul că în primele clipe fusese atât de contrariat.

Marinarii aveau obligaţii, dar şi dreptul de a-şi apăra viaţa. Şi mai ales pe mare unde forţele dezlănţuite ale naturii nu respectă nicio lege.

Îşi privea cu dragoste oamenii şi era mulţumit că niciunul nu punea vreo întrebare în legătură cu cele petrecute. Îi vedea calmi, ca în fiecare ocazie; aveau încredere în el.

Şi dacă l-ar fi întrebat?

Aveau tot dreptul să o facă. Dar nu încercau pentru că disciplina nu le permitea să se adreseze superiorului decât întrebaţi sau într-un cadru organizat.

Scufundarea insulei ieşea însă din rândul întâmplărilor obişnuite.

Era foarte bine că în prezenţa lui nu se deschisese nicio discuţie. Ce le-ar fi răspuns acestor oameni de bun simţ care ştiau despre cele petrecute tot atât de puţin cât şi el?

Comandantul nu era o fire aspră, dar păstra în mod firesc distanţa pe care o implica funcţia sa.

Asculta cu multă atenţie cele ce i se raportau de cei răspunzători din diferitele compartimente şi trecea mai departe.

În definitiv, toţi cei de pe vas îşi aleseseră de bună voie această meserie şi, ca atare, acceptaseră riscurile respective.

Şi, de fapt, pe mare nu este obligatoriu să ţi se întâmple ceva rău. Este drept însă, se gândea el, că meseria de marinar se deosebeşte de toate celelalte meserii care se practică pe uscat.

Tocmai de aceasta marinarii trebuie să se deosebească şi ei de cei rămaşi înapoia porturilor.

Secundul Tomescu ceruse să rămână de serviciu încă un cart. I se aprobase, dar nu mai mult, şi acum, ieşind din cabină, se oprise la marginea punţii încercând să pătrundă cu privirile largul agitat din care veneau tot mai multe semne de furtună.

— Unde-i tovarăşul comandant, Tomescule? se auzi întrebat şi recunoscu vocea inginerului radiofonist Pintilie.

Se întoarse şi-l zări alături de acesta pe medicul Georgescu de care inginerul era nedespărţit.

— Face inspecţia navei. Ce-i cu voi?

În loc de răspuns, doctorul îl întrebă scurt:

— Ce părere ai, Tomescule, despre cele petrecute? Anunţul misterios, insula care a sărit în aer şi puiul asta de furtună venit pe nepusă masă?

Puiul de furtună crescuse şi începuse să plouă cu picături mari care se izbeau brutal de punte, mânate de vânt.

Întrebarea doctorului îl contrarie la început dar, reamintindu-şi atitudinea comandantului, secundul Tomescu ezita să comenteze.

Împreună cu şeful navei fusese în miezul întâmplărilor, ceea ce nu-l făcuse, totuşi, să ştie mai mult şi deci orice comentariu personal ar fi fost – socotea el – deplasat.

— Tovarăşul inginer este mai informat decât oricine, a fost în cabina radio când s-a produs evenimentul, spuse el impersonal, ocolind orice răspuns. Dar de ce nu aveţi centurile de salvare aşa cum s-a ordonat pentru oricine iese pe punte?

Doctorul şi inginerul se uitară unul la altul ca doi copii surprinşi pe cale de a face o poznă şi dădură automat din umeri.

Momentul critic îl rezolvă un marinar care tocmai se apropiase ducând cu el două echipamente de salvare.

— Permiteţi-mi să raportez! Tovarăşul comandant a trecut pe la cabina dumneavoastră, a văzut acestea – şi întinse mâna spre cei doi – adică centurile, şi mi-a ordonat, dacă vă găsesc pe punte, să vi le dau. Vă mai roagă ca după masa de seară să treceţi pe la dânsul.

Cei doi luară centurile şi le puseră, puţin stânjeniţi. Marinarul salută şi se făcu nevăzut.

Secundul Tomescu, mai tânăr decât cei doi, nu îndrăzni să comenteze. Era mulţumit că până una alta îi văzuse „echipaţi".

Pentru el, purtarea acestora era un act de indisciplină care putea să aibă urmări supărătoare. Erau, ca şi el, în prima lor cursă mai lungă, dar, gândi el cu o uşoară ironie, „sunt puţin cam… originali". Îi păru rău că-i judecase prea aspru. Atât medicul cât şi inginerul radiofonist dăduseră dovadă în meseriile lor de o deosebită competenţă, fapt pentru care erau foarte apreciaţi. Încercă totuşi;

— Şi ce v-a venit să urcaţi acum pe punte? Nu se prevede vreme bună. Oceanul este capricios şi un val mai voinic vă poate mătura într-o clipă.

— Basme marinăreşti, mormăi doctorul.

— Nu, Georgescule, interveni inginerul. Marinarul are dreptate. Am auzit şi eu despre aşa ceva. Creşte valul cât casa, aşa, din senin.

— Miroase a „Val-Vârtej", mai mormăi doctorul, care văzuse că prietenul său trecuse la „inamic".

În acea clipă oceanul veni în ajutorul „inamicului" trimiţând peste bord un val călduţ care-i scăldă până la brâu pe cei doi.

Încurajat de întâmplare secundul Tomescu atacă doct:

— Daţi-mi voie să vă informez că în această regiune asemenea fenomene sunt curente. Este ceea ce japonezii numesc „tsunami", adică „valul din adâncuri".

Văzându-şi prietenul că adoptă o mină plină de neîncredere, inginerul interveni din nou, etalându-şi cunoştinţele, nu fără un sentiment de mândrie.

— Da, doctore! Erupţia neaşteptată a unui vulcan submarin

şi cutremurul produs cu această ocazie trimit la suprafaţă valuri cu efecte nimicitoare pentru o navă care are ghinionul să se afle pe aproape. Ba chiar şi coastele suferă… Astfel, cutremurele din Chile, în 1960, şi din Alaska, în 1964, au dat naştere la tsunami de proporţii, provocând pierderi de vieţi omeneşti.

— … Se produc falii care dau naştere la adevărate catastrofe în regiunea respectivă – dacă-i vorba şi de vreo insulă – îi continuă ideea locotenentul Tomescu.

— Am înţeles, spuse doctorul, amărât, pe de o parte, de lipsa lui de cunoştinţe în materie, iar, pe de alta, pentru faptul că bunul său prieten, inginerul Pintilie, se coalizase cu Tomescu.

— Ştiu, continuă el, să nu stau pe punte pentru că mă papă „tsunami”. Să mă feresc ca de foc de falii şi de vulcani şi de toate bau-bau-rile astea! Am s-o fac în limita timpului meu liber. Dar, vreau să vă spun la amândoi că în această regiune a Oceanului Indian nu s-au prea semnalat de mult timp erupţii vulcanice submarine. Şi, nu văd de ce tocmai mie să mi se acorde onoarea să asist la vreuna. Cu bine, Tomescule! Hai, inginerule, să plecăm de-aici că devii pedant.

Secundul Tomescu, care nu prea era încântat de finalul discuţiei, salută şi se îndepărtă.

Cei doi o porniră spre pupa vasului şi se pierdură în întuneric.

CAPITOLUL II

Vântul crescuse în intensitate. Valuri mari spălau puntea, deşi vasul era destul de înalt.

Doctorul Georgescu nu mal văzuse nicio furtună pe mare.

Vasele pe oare călătorise până atunci făceau doar curse scurte, cel mult până pe Mediterana. Sunt furtuni şi acolo, pe Marea Ionică, dar în special în perioada de iarnă.

Pentru el, noţiunea de furtună reprezenta doar o amintire din copilărie.

Era în clasa a treia primară şi povestea începuse cam în prima săptămână a lunii ianuarie. Furtuna făcuse să se cutremure satul Bâra, două zile şi jumătate. Se părea că totul avea, în faţa vijeliei, o rezistenţă limitată. Case, pomi, garduri, şoproane, cedau rând pe rând viforniţei. El înţelegea mai puţin dar bătrânii vorbeau că va veni şi rândul casei lor modeste, din paiantă, cu două odăi şi o tindă.

Parcă mâini uriaşe, nevăzute, smulgeau din rădăcini copacii şi luau ca pe o tavă acoperişurile care păreau că îşi pierduseră greutatea şi se lăsau purtate la bunul plac al vântului.

Pe dealurile din jur, brădeturile care îndrăzniseră să crească, modeste, erau zburlite, culcate la pământ de furtună, ca nişte lanuri de grâu; şoproanele încărcate de zăpadă se prăbuşeau ca şi cum numai atâta ar fi aşteptat.

Vitele, în coşarele lipite de case, se auzeau tropăind înnebunite de spaimă.

Nu îndrăznea nimeni să iasă din casă. Se părea că deschiderea uşii ar fi adus, automat, smulgerea ei din ţâţâni şi că purtată de vânt ar fi devenit uşoară ca o panglică de talaş.

Nu după multă vreme ferestrele, şi aşa mici, fură acoperite de o zăpadă care, în furia viforniţei, părea lichidă. Se lumina tocmai de ziuă când începuse furtuna dar, chiar după două ore de la răsăritul soarelui, cam pe la zece, nu putea fi vorba decât de o noapte cenuşie, ce-şi prelungea şederea peste valea în care

se aciuaseră cele treizeci de case, care purtau numele de satul Bâra.

Mama încercase la început să-i spună tatii că ar fi bine să aducă din şopron câteva vreascuri.

Tatăl, care era slab şi bolnăvicios, o privise zâmbind cu amărăciune:

— Lasă-mă, femeie, să mor în patul meu. Dacă mă la vântul, mă zboară, că nu cântăresc nici cât o nucă găunoasă.

Se aflase, după trei zile, că oamenii surprinşi pe drum, sau care avuseseră nesăbuinţa să iasă din case, fuseseră striviţi de furtună şi azvârliţi fără nicio nădejde în troienele care crescuseră văzând cu ochii.

Prin crăpăturile de la ferestre şi uşă – crăpături care acum parcă se lărgiseră – vântul şuiera sinistru, ba şi mai înfricoşător după ce ferestrele fuseseră orbite de zăpadă.

Când s-a topit nebunia albă, la începutul lunii februarie, s-au arătat adevăratele urmări ale furtunii.

Pădurea Trei-Parale de pe dealul Trăncălăului fusese un sfert devastată, dar cel mai mult – dacă se poate spune aşa – avusese de suferit cimitirul satului, situat la poalele unei coline de la capătul aşezării.

Nicio cruce nu mai rămăsese în picioare şi totul fusese răvăşit ca un obiectiv strategic menit să fie distrus de o baterie încăpăţânată de aruncătoare de grenade.

Doctorul Georgescu simţi că-l ia cu frig şi că o mână uriaşă îl saltă peste bord. Nu-şi dădu seama – era şi greu să vadă – că odată cu el dispăruse de pe punte şi prietenul său, inginerul radiofonist Pintilie.

Sentinela de la pupă, marinar vechi şi obişnuit cu astfel de întâmplări, după trecerea valului care măturase puntea, pricepu ce s-a întâmplat.

Dădu imediat alarma: „Om la apă!”

Într-o clipă se auzi sirena şi echipajul intră în acţiune.

Ofiţerul de cart vorbi în microfonul de alarmă generală:

„Om la apă! Doi membri ai echipajului au căzut în apă! Tovarăşul comandant este rugat să vină în cabina de comandă! Şalupele 1, 2 şi 3 să fie lansate! Stau pe recepţie.”

Comenzile se repetau fără încetare.

Reflectoare puternice se aprinseră, luminând siajul navei care se opri după câteva minute.

Comandantul se afla deja pe puntea superioară şi dădea ordinele necesare.

Oceanul nu se mai zbuciuma ca şi cum nu voise decât să-i ia în valurile sale pe cei doi.

— Cine poate fi? îl întrebă el pe ofiţerul de cart.

Răspunsul veni din partea şefului echipajului, care raportă că-l căutase pe doctorul Georgescu pentru a da primele îngrijiri persoanei căzute în apă, dar că acesta nu era de găsit. De asemenea, secundul Tomescu îi spuse că l-a văzut împreună cu inginerul Pintilie, îndreptându-se spre pupa vasului.

Cele trei şalupe de salvare păstrau în permanenţă legătura prin radio cu nava.

Comandantul chemă din cabină pe operatorul radio şi-i ordonă să transmită şalupelor să caute cu atenţie şi să nu se grăbească. „Să le spui că-i aşteptăm până nu vor raporta că nu mai este nicio speranţă.”

Comandantul regreta în sinea sa că formulase astfel acest ordin. Nu se gândise nicio clipă la faptul că cei doi ar putea să dispară definitiv. Şi se certa, tot în sinea sa, că dăduse deseori dovadă de slăbiciune faţă de aceşti doi dispăruţi. Ţinea mult la ei şi-i trata cu deosebită stimă pentru excepţionalele lor calităţi profesionale.

Amândoi terminaseră facultăţile ca şefi de promoţie şi organele de conducere din învăţământul superior voiseră să-i reţină asistenţi la catedrele respective.

Nu mică le-a fost mirarea când au aflat că tinerii vor să se îmbarce ca să-şi practice meseriile pe mări şi oceane.

Întâmplarea îi adusese acum pe acelaşi vas şi un destin crud îi unise din nou în acest accident stupid. Pentru comandant era, de fapt, primul de acest gen şi se simţea sincer vinovat.

Comandantul ieşi din cabină şi privi cerul care se curăţise, în parte, de nori. Sub constelaţia Centaurului recunoscu Crucea Sudului. N-o mai văzuse de la ultima misiune pe care o avusese în Brazilia.

Bătea un vânt călduţ dinspre apus şi mai agita încă uşor suprafaţa oceanului.

Un marinar îi aduse un mesaj de la cabina radio, înainte de a-l parcurge privi chipul tânărului pentru a găsi pe el semnele unei veşti bune.

Înţelese că nu e nimic nou şi parcurse mesajul. Şalupele anunţau că nu au reuşit să dea de cei doi. Dispăruseră ca prin farmec, deşi nu puteau – după socotelile lui – să fie prea departe. Sigur că fuseseră prinşi într-unul dintre curenţii alizeici oare se deplasau în această zonă.

Ordonă din nou să nu se întrerupă cercetările până în zori.

Şi lumina zorilor apăru, solie înaintată a unui soare roşiatic, care nu se lăsă prea mult aşteptat.

Răsăritul soarelui din mare este unul dintre cele mai stranii peisagii pe care le poate oferi natura.

Straniu, prin splendoarea şi măreţia lui, atunci când orizontul este senin.

Marea şi cerul în acel loc devin sângerii, ca şi cum ar fi o arenă nemărginită unde a fost ucis un monstru gigantic care-şi varsă încet, încet, sângele, peste cer şi mare.

Apoi, un bulgăre de foc neconturat încă se înalţă, cu regret parcă, din ape, păstrând câteva clipe rădăcini lichide în ocean înainte de a prinde forma rotundă a astrului zilei.

E materializarea plastică a triumfului lui Apollo asupra mohorâtelor forţe ale nopţii.

Şalupele reveniră. Macaralele automate le ridicară la locul lor, cu oameni cu tot.

Comandantul vorbi, rând pe rând, cu cei întorşi, ca să se convingă personal că s-a făcut tot ce era omeneşte posibil pentru salvarea celor doi oameni.

Se făcuse.

Secundul Tomescu ar fi vrut să-i spună ceva.

Se apropie de comandant dar nu îndrăzni să vorbească. Să-i povestească ultima discuţie avută cu cei doi? Mai avea oare vreun rost?

Renunţă. Se îndepărtă şi îl întrebă, ceva pe un marinar care participase la căutarea celor doi.

Răspunsul omului se pierdu în vaierul sirenei care anunţa încetarea alarmei.

CAPITOLUL III

Pentru vechii greci, care îşi petreceau aproape toată viaţa pe ape, cu diverse treburi, mai mult sau mai puţin negustoreşti, vederea unei mări, după un lung drum pe uscat, însemna sfârşitul tuturor necazurilor pe care ţi le poate aduce partea uscată a Terrei.

A rămas celebru strigătul soldaţilor prinţului Cirus cel tânăr – mercenari greci – care, văzând de pe o înălţime apele Pontului Euxin au exclamat cât i-a ţinut gura „Thalassa! Thalassa!", „Marea! _Marea!"

Istoricul grec Xenofon, care luase şi el parte la expediţie, scrie astfel despre ce însemna marea pentru concetăţenii lui de acum cam două milenii şi jumătate. Expediţia respectivă, era, în fapt, războiul început de fiul cel mic al regelui persan Darius al II-lea împotriva fratelui său Artaxerxe, care-i urmase regelui la tron. Cei zece mii de mercenari greci mărşăluiau cu multă greutate spre ţărmurile Pontului Euxin.

„A cincea zi – scrie Xenofon – ajungând la muntele numit Theches, după ce primii greci se urcară pe munte, se auziră nişte strigăte puternice. Xenofon, împreună cu cei din ariergardă, auzind gălăgia crezură că atacă duşmanii din faţă…"

„Fiindcă zgomotul creştea din ce în ce, cu cât soldaţii se apropiau mai mult, şi cum oamenii ce înaintau dădeau năvală spre cei care strigau tot timpul, iar larma devenea şi mai puternică pe măsură ce se îngrămădeau acolo, Xenofon se gândi că se petrece ceva important. Încălecă pe cal şi luându-l cu el pe Lykios cu călăreţii lui, porni în ajutorul lor. Dar, deodată, îi auzi pe soldaţi strigând **Marea! Marea!…**"

„Când ajunseră în vârful înălţimii se îmbrăţişară unii cu alţii cu lacrimi de bucurie în ochi şi comandanţii şi lohagii. Apoi, deodată, ca la un ordin, adunară pietre cu care ridicară o movilă înaltă, aducând, – în semn de ofrandă – o mulţime de

piei neargăsite, ciomege şi scuturi luate de la duşmani.”

Aşa spune Xenofon, martor ocular al momentului în care Marea constituie cea mai mare bucurie pentru nişte oameni cărora uscatul le frigea tălpile şi le era atât de nesigur.

Îi era greu doctorului Georgescu, care citise nu de mult **Anabasis**, să înţeleagă de ce se bucuraseră atât de mult soldaţii lui Cirus cel Tânăr la vederea mării.

Hai să zicem că de pe mal sau de pe o punte de vapor, marea când e frumoasă, e frumoasă.

Dar, după atâtea ore pe care le stătuse în apă, înotând până la capătul puterilor, această Thalassa nu mai avea pentru el niciun farmec.

„Basme marinăreşti” îşi spuse în gând, ca să se răzbune pe Xenofon şi privi înapoi spre prietenul său, inginerul Pintilie, care-l urma, înaintând încet, mişcându-şi lent braţele obosite, ca orice om cu puterile sleite.

Când, acesta se apropie, i se adresă nu fără greutate:

— Am ajuns la o insuliţă vulcanică. Noroc că s-a luminat. Ai obosit, inginerule?

Inginerul Pintilie îşi dădu seama că a ajuns pe un teren ferm, aşa că încercă să se ridice în picioare ca să-şi elibereze toracele de presiunea apei.

Nu răspunse imediat la întrebarea care i se adresase, considerând-o stupidă, şi, oricum, deplasată.

Totuşi, zise în cele din urmă, pe jumătate furios:

— Mai nimerit era să mă întrebi dacă nu m-am udat, doctore! Ei, află că sunt frânt de obosit dar aș mai înota încă pe atâta, dacă asta voiai să afli!

Doctorul nu se miră deloc de reacţia mânioasă a tovarăşului său de necaz, aşa că încercă să-l liniştească cu o glumă.

— Nu te enerva de pomană, inginerule. Zi mai bine „mersi” că am ajuns la insuliţa asta.

— N-aş vrea să te dezamăgesc dar nu ştiu ce mare lucru înseamnă o insuliţă nepopulată pentru doi oameni care se găsesc undeva în mijlocul oceanului şi la cine ştie câtă distanţă de uscat.

— Totuşi, ingineraşule…

— Dacă în loc de ingineraş ai fi spus „îngeraş”, iar ai fi făcut o glumă slabă. Uite că nu suntem îngeraşi. Şi cui ai vrea matale să-i zic mersi? Doctorului Georgescu care, călcând ordinele, m-a scos pe punte ca să ne mături valurile? Că pe altcineva nu mai văd prin partea locului.

— Auzi? îl întrebă apoi doctorul pe inginer.

— Te-am auzit destul.

— Chiar nu auzi nimic? insistă doctorul.

Chiar nimic. Oboseala ţi-a amplificat fantezia. Stai mai bine liniştit şi odihneşte-te, nu mai căuta alte bazaconii. Cât am avut de tras până aici ne ajunge.

Nu departe de tufele de corali pe care poposiseră se vedea un atol mare, al cărui diametru atingea aproape două sute de metri.

În liniştea dimineţii care nu era tulburată decât de clipocitul apei vălurite uşor în bătaia vântului călduţ, inginerul Pintilie încercă, cu toată oboseala, o stare de nostalgie care îl ducea undeva, departe, spre Mangalia. Era epuizat fiziceşte ca şi doctorul. Scurtele fraze ascuţite pe care le schimbaseră la sosirea lângă acest nesigur liman erau rezultatul stării de nervozitate pe care le-o dădea oboseala fizică, dar şi o formă de a verifica faptul că, până una alta, au scăpat cu viaţă.

Peste ultimele fraze ale discuţiei lor, dinspre centrul insuliţei se auzi un „Bună dimineaţa, domnilor!” Glasul avea rezonanţe metalice. Pornea dintr-un difuzor dar în jur nu se vedea nimic care să amintească de aşa ceva.

Inginerul, contrariat, îşi presă cu palmele urechile care îi păreau înfundate cu apă, un gest obişnuit al înnotătorului. Ştia că la câţiva paşi de el se găsea doctorul, dar vocea era stranie, parcă ar fi fost pornită dintr-un portavoce. O secundă fu îngrijorat gândindu-se că doctorul a ar fi pierdut raţiunea, dovadă faptul că zisese „Bună dimineaţa, domnilor”.

Se linişti însă când, ridicându-se în capul oaselor, îl văzu pe prietenul său întins pe strâmta bucăţică de uscat, clipind uşor sub razele soarelui care devenise deja supărător. Pentru a stabili că nu a avut o falsă impresie auditivă, întrebă timid:

— Ai spus ceva?

— Eu n-am spus nimic, răspunse calm doctorul. Tu vorbeşti şi tot tu mă întrebi!

Auzise parcă şi el ceva dar punea totul pe seama stării de spirit a inginerului şi nu voise să agraveze lucrurile spunându-i ce gândeşte.

Confuzia momentană se rezolvă.

— Eu vorbesc, se auzi glasul metalic care parcă se mai apropiase. Bună dimineaţa, domnilor. Cu cine avem onoarea?

Cei doi avură câteva momente de stupoare însă îşi reveniră repede.

Cu toată oboseala fizică, judecata le rămăsese limpede. E cert că se aflau într-o serie de surprize care mai de care mai năstruşnice şi trebuiau să-şi păstreze firea.

La câţiva metri de ei se apropiase o barcă verzuie de plastic, propulsată de un motor electric.

Cel puţin aşa presupunea inginerul care nu auzise zgomotul familiar al unui motor cu explozie.

Vocea reluă: „Cu cine avem onoarea?”

De data asta se vedea şi omul care conducea barca, mai precis partea de sus a corpului protejată de un fel de armură; capul îi era acoperit cu o cască având în dreptul gurii un difuzor şi un microfon.

Doctorul se uită uimit la această stranie apariţie care vorbea româneşte dar care întreba totuşi „cu cine are onoarea”.

Astfel că, în loc de orice răspuns de prezentare, care i s-ar fi părut stupid, întrebă la rândul lui:

— Cred că ştiţi cine suntem din moment ce vorbiţi limba noastră. Poate că am avea noi dreptul la câteva lămuriri?

Explicaţia veni prompt:

— Aveţi dreptate. Noi v-am reperat prezenţa încă de pe navă. Ştim tot ce s-a petrecut acolo imediat după ce a fost scufundată insula vulcanică.

Faptul de a vă fi întrebat „cu cine avem onoarea” este o formă de politeţe. Cât priveşte vorbitul în limba dumneavoastră, operaţia este efectuată de computerul poliglot automat care se află în sistemul nostru special din sediu. În fapt, nici nu vorbiţi cu mine ci cu sistemul nostru. Eu nu am

aici decât simpla misiune de a vă recepţiona, de aceea vă recomand să vă lăsaţi orice iniţiativă la garderobă.

Doctorul începuse să fie puţin cam plictisit fiind hotărât totuşi să asiste în linişte la seria de „minuni”. Inginerul însă, care nu luase parte la discuţie, înţelesese de îndată despre ce era vorba.

Amândoi îşi dăduseră seama că sunt în mâinile unei puteri misterioase căreia, deocamdată, nu i se puteau opune.

Florian Pintilie ştia că se lucrează de mult la maşini capabile să traducă simultan din şi în orice limbă, dar ele erau, după câte aflase, în fază teoretică. Nu-şi putea închipui că proiectul computerului poliglot fusese deja realizat.

Îi spuse în câteva cuvinte doctorului despre ce credea ca este vorba şi nu fu surprins când auzi:

— Este exact. Suntem în posesia acestui dispozitiv care este programat să traducă pe loc orice discuţii în principalele limbi de circulaţie internaţională şi o altă serie de limbi din această parte a pământului. Avem, de asemenea, programe şi pentru limbile mai puţin răspândite, folosite de echipajele de pe navele care circulă pe aceasta importantă linie maritimă. Cum este, de exemplu, limba dumneavoastră. De aceea vom putea duce discuţiile noastre în cele mai bune condiţii.

— Cât priveşte cele mai bune condiţii, spuse doctorul, cred că exageraţi. Suntem obosiţi, epuizaţi, ne aflăm în voia valurilor de aproape douăsprezece ore şi vă rugăm să ne daţi o mână de ajutor.

— Cu plăcere, răspunse vocea metalică. Vă rugăm să ne confirmaţi identitatea.

— Nu bănuim cât ştiţi ca să vă confirmăm informaţiile dumneavoastră, dar dacă asta este prima condiţie pentru a ne ajuta, iată: suntem doi membri ai unei nave europene. Am fost măturaţi de pe puntea navei noastre de un val puternic, în timpul furtunii de aseară. Este inutil să vă mai spunem că suntem la limita puterilor şi că aţi apărut la timp.

— Da, răspunse vocea, mai mult decât la timp. Peste un sfert de oră vă mâncau rechinii. Ah! dar iertaţi-mă, nu m-am prezentat! Sunt numărul R.050. Aveţi arme?

— Nu, domnule R.050, ce am putea face cu ele? se miră doctorul.

— Tot ceea ce ar putea face un om cu o armă. În cazul de faţă, să încerce să facă prostii, domnule doctor, sau inginer!

— Dacă ştiaţi cine suntem, respectiv ce meserii avem, de ce ne-aţi mai chestionat?

— Aşa se obişnuieşte, domnule, sau mai precis, aşa am primit dispoziţii. În fapt, noi ştim mai mult decât aţi spus dumneavoastră. Cea mai bună dovadă este că v-am ieşit în întâmpinare.

— Sunteţi ghicitori? se miră inginerul.

— Dacă vreţi, domnule, şi asta. E şi în activitatea noastră un fel de a ghici, mai bine zis de a afla prin dispozitivele noastre. Ghicitorii pretind că se folosesc de puteri supranaturale şi, ca atare, invizibile. Şi noi deţinem forţe neobişnuite, dar ele pot fi văzute, şi palpate.

— Adică? nu se putu stăpâni inginerul.

— Adică am captat mesajele vasului dumneavoastră către portul de destinaţie şi portul de ataş. Am aflat, deci, că va mai întârzia prin partea locului pentru că a pierdut în ocean doi oameni.

— Mesajele erau transmise în codul marinei noastre comerciale, preciză doctorul spre a-şi arăta cunoştinţele, înaintea inginerului radiofonist Florian Pintilie.

— Şi ce-i cu asta? răspunse vocea puţin iritată.

Inginerul, care îl privea fix pe cel din barcă, îşi dădu seama că nu el este interlocutorul ci altcineva, de altundeva, un personaj invizibil pentru ei şi care se servea de computerul poliglot. Îşi dăduse seama de asta, întrucât cel din barcă era imobil, nu făcea gesturile fireşti ale unui om care discută şi îşi însoţeşte vorbele cu gesturi. De aceea se grăbi să caute el explicaţia:

— O să ne spuneţi că aveţi dispozitive care decodifica automat şi apoi tot acest afurisit computer poliglot vi le traduce.

— Da, domnule; dumneavoastră sunteţi deci inginerul radiofonist. Dacă afirmaţi aceasta înseamnă că nu vă pierdeţi

vremea cu fleacuri şi că citiţi! Codurile secrete nu mai au pentru noi niciun… secret. Am aflat că sunteţi prin partea locului, ba chiar am descoperit că vă îndreptaţi spre noi. Şi ca să nu mai întrebaţi, vă spun că centrala noastră, unde o să mergeţi curând, este supravegheată printr-un sistem despre care poate o să aflaţi câte ceva. Hai, acum veniţi în barcă şi să fiţi cuminţi! Nu prea păreţi speriaţi.

— De ce să fim speriaţi? se minună doctorul. Şi de ne recomandaţi să fim cuminţi? Ce-am putea face? Dar… cum de vă aflaţi atât de liniştit în mijlociii oceanului, lângă o insulă pustie, cu jucăria asta de barcă?

Vocea nu-l lăsă să mai continue.

— Pui întrebări… şi asta înseamnă a nu fi cuminte. Încetează!

Omul porni motorul electric al bărcii care se clătină uşor când cei doi se urcară. Barca viră spre stânga şi parcurse în viteză distanţa ce-i despărţea de misterioasa ţintă a călătoriei lor.

R.050 opri la adăpostul unui baraj de stânci peste care cei doi văzură conturul unei insule în mijlocul căreia se distingea o proeminenţă stâncoasă aducând cu vârful unui vulcan stins.

Prin casca transparentă îl văzură pe misteriosul personaj deschizând în sfârşit gura şi spunând ceva în microfonul minuscul.

După câteva secunde, în difuzorul instalat undeva pe barcă, difuzor cu care duseseră până atunci conversaţia, auziră un alt glas, de data asta însă şi mai poruncitor:

— Atenţiune! Cei doi din barcă! Sunteţi în obiectivu1 nostru. Vă vedem şi vă auzim! Lăsaţi-vă conduşi fără nicio împotrivire. R.050, grăbeşte-te şi, dacă e nevoie, nu face economie de muniţie! 085 şi 087 să continuie operaţia „R”. S-a auzit? Confirmaţi!

Omul din barcă spuse iar ceva în microfonul căştii sale.

De asemenea se mai auziră glasuri ce atestau prezenţa altor persoane care se aflau pe aproape.

Într-adevăr, văzură doi oameni-broască, dotaţi, pe lângă rezervorul de oxigen, cu un alt rezervor din care împrăştiau la

suprafaţa apei un lichid roşu.

Inginerul vru să vorbească dar îşi aduse aminte că nu are voie să pună întrebări.

Intenţia îi fu însă ghicită şi în difuzor răsună iar glasul care le spusese să nu se împotrivească.

— Aţi ajuns la timp. 085 şi 087 împrăştie în apă, în jurul vostru, un lichid roşu cu miros de sânge, preparat în laboratoarele Centrului.

De data asta, doctorul nu se mai putu stăpâni şi zise:

— Nu sunt cuminte dacă întreb de ce faceţi asta?

Primi răspunsul prompt şi se miră chiar că nu a fost certat şi „pus la colţ".

Pe un ton doct şi oarecum grijuliu, glasul metalic îi răspunse:

— Ba eşti foarte cuminte şi… este chiar foarte bine sa ştiţi amândoi. Ca să ne ferim de curioşi… adică de oamenii-broască veniţi din întâmplare prin jurul insulei noastre, ne luăm anumite măsuri. Şi… aceste măsuri sunt binevenite şi pentru oaspeţii din interior care ar vrea să ne părăsească fără voia noastră.

Doctorul şi inginerul nu spuseră nimic, ascultând cu o vădită curiozitate. Erau siguri că explicaţia va fi dusă până la capăt. Şi într-adevăr vocea continuă:

— Astfel, în jurul insulei, pe o suprafaţă destul de mare, mişună, când avem interes, rechinii atraşi de acest sânge artificial, care-i irită grozav şi-i face şi mai cruzi.

Doctorul nu se mai putu stăpâni şi simţi totuşi nevoia să spună:

— După câte ştiu rechinii nu trăiesc la această latitudine, dat fiind temperatura scăzută a apei.

— Ai dreptate, zise vocea, de fapt nu-s chiar rechini; este vorba de o anumită specie de peşti carnivori foarte asemănători rechinilor din mările calde. Dar asta are puţină importanţă deoarece ne servim foarte bine de ei pentru treburile noastre. Vă întrebaţi poate de ce până a ajunge aici nu aţi dat încă de paznicii noştri? Vi s-a arătat că sistemul nostru de protecţie audio a recepţionat tot ce s-a spus sau transmis pe nava dumneavoastră. S-a aflat cu acest prilej că doi membri ai

echipajului au căzut în apă şi sistemul radar de pe unul dintre submarinele noastre atomice v-a depistat şi urmărit cu grijă, până aici, tot timpul, de la o mică distanţă şi v-a protejat… părinteşte. Norocul dumneavoastră a fost că aţi luat-o înspre insula noastră… şi v-a fost de mare ajutor curentul oceanic care trece pe lângă noi. Dar… iată-i şi pe protectorii dumneavoastră!

În acea clipă, cei doi văzură la câţiva metri apărând la suprafaţă „submarinul".

Era o ambarcaţiune lungă de circa cinci metri, transparentă, compartimentată în trei etaje; în cel de jos, opac, de culoare roşiatică, păreau a fi motorul atomic, rezervoarele de oxigen şi vestitul lichid anti-rechini.

În etajul mijlociu se vedea un om aşezat pe pântec având spre prora tabloul de bord pentru comenzi. Deasupra lui, tot culcat, dar pe spate, un altul care supraveghea spre suprafaţă precum şi tribordul şi babordul navei. Şi la acest etaj se vedea un tablou de bord cu o aparatură mai simplă indicând astfel posibilitatea unei duble comenzi în cazul accidentării pilotului principal.

Nu lipsea nici turela ale cărei dimensiuni erau raportate la mărimea submarinului.

Doctorul ajunsese la limita răbdării. Ştia sigur că şi prietenul său, inginerul, era în aceeaşi stare fizică şi morală. De aceea încercă să vorbească pe un ton rezonabil. Îşi dăduse seama că se aflau în mâinile acestui complex straniu dotat cu ultimele cuceriri ale ştiinţei.

— Domnule, domnilor, sau cine sunteţi, am căzut în mare ieri seară, în jurul orelor 19. Am înotat peste douăsprezece ore într-un lichid nu prea cald. Ne-aţi ţinut aici un timp nepermis pentru starea în care ne aflăm. Am ajuns dincolo de posibilităţile normale ale unui organism omenesc, care a trecut prin asemenea încercări. Avem nevoie de ajutor pentru recuperare. Indiferent ce aveţi de gând cu noi, terminaţi odată!

— Calm, calm! domnule doctor, se auzi vocea metalică. Aici te afli în puterea noastră. Dacă n-ai uitat avertismentul pe care l-am dat înainte de a scufunda mica insulă vulcanică, ieri, ia orele 14, înţelegi că doi intruşi de pe această planetă contează

prea puţin, sau dacă vrei deloc, faţă de ceea ce avem de gând să facem! Terminat!

*

O parte din lanţul de corali care forma atolul se mişca uşor spre dreapta şi deschise drum bărcii care porni înainte pe nesimţite. Apele din interiorul atolului erau liniştite.

Cei doi priviră manevra, nu fără mirare, amintindu-şi că la această latitudine nu există corali, apa fiind rece; ceea ce vedeau era un decor din plastic, menit să înșele orice observaţie aeriană.

Camuflajul era perfect şi ar fi putut induce în eroare orice observator, oricât ar fi fost el de expert.

În regiune erau numeroase insule vulcanice, instabile, care, în timp, apăreau şi dispăreau după capriciile fenomenelor seismice. La atâţia ani după terminarea războiului nimeni nu se mai gândise că în acest colţ uitat de lume ar mai putea exista un focar de felul celui prezent.

Când cei doi prieteni din ce în ce mai uimiţi se întrebau ce o să mai urmeze, apăru ca prin minune, aproape de barcă, o cabină transparentă, asemenea uneia de ascensor. Barca se opri lângă ea. Uşa cabinei se deschise spre înăuntru şi cei doi români primiră ordinul sa intre.

Însoţitorul le făcu semn cu mina să nu mai ezite şi ei îi urmară îndemnul.

După ce intrară, cabina începu să coboare. Avu două opriri, desigur două ecluze de nivel. În cabină aerul era proaspăt dar puţin cam rece.

— Aţi ajuns! rosti impasibil difuzorul cabinei şi uşa se deschise lăsând să se vadă o încăpere vastă, căptuşită cu lambriuri de lemn, elegant lucrate, tavanul fiind traversat şi sprijinit de grinzi puternice de metal.

În mijlocul camerei era o masă de mărime mijlocie, fără scaune. (Mai târziu aveau să vadă că scaunele erau ascunse în podea şi ieşeau automat, la comandă.)

Peretele din dreapta era ocupat în întregime de un ecran de televiziune, care păstra o tentă uşor fluorescentă ceea ce arăta că fusese aprins. Lângă ecran se aflau câteva fotolii metalice

spre care cei doi fură îndemnaţi să se îndrepte.

Şi aici aerul era destul de curat şi ambianţa plăcută, natural pentru oricare altă persoană în afară de cei doi captivi, care se priveau puţin înfricoşaţi.

Li se făcu semn să se aşeze pe două din fotoliile metalice şi, până să se dezmeticească, se simţiră prinşi de cătuşe la mâini şi la picioare.

Aceeaşi voce care le dădea indicaţii şi îi urmărea fără încetare se auzi din nou:

— Nu vă alarmaţi! Siguranţele de la mâini şi de la picioare au alt rost decât cel cunoscut de dumneavoastră. Când îşi vor îndeplini misiunea vi le vom scoate.

O uşă din peretele pe care-l aveau în faţă se ridică asemenea unei ghilotine şi, prin locul gol lăsat de ea, apăru un individ de statură mijlocie, ras în cap şi purtând nişte ochelari cu ramele de o mărime exagerată.

Cei doi înţeleseră că ochelarii nu serveau decât la camuflarea caracterelor somatice ale individului, pentru a-i ascunde originea.

Observaseră de asemenea că şi cei patru care îi luaseră în primire la lift, şi care acum aşteptau nemişcaţi lângă perete, purtau şi ei acelaşi gen de ochelari pe care îi vor mai vedea la mulţi alţii.

Individul care intrase se îndreptă spre un fotoliu din faţa lor, fotoliu care avea pe rezemătoarele pentru braţe o serie de butoane de comandă.

Se aşeză şi apăsă pe două dintre ele. Din tavan coborâră trei microfoane. Unul în faţa lui iar celelalte doua în faţa doctorului şi a inginerului.

Le făcu semn celor patru paznici să plece şi aceştia dispărură ca prin farmec.

— Pentru prima discuţie, zise noul venit, am fost însărcinat eu, numărul R.03, să vă pun câteva întrebări. Glasul îi era şoptit când vorbea în microfon. În schimb, într-un difuzor din tavan se auzea foarte limpede traducerea în româneşte realizată de computerul poliglot.

Cei doi captivi nu se mai mirară că în loc de nume aud tot

numere şi se priviră semnificativ, înţelegând că sunt luaţi în primire de unul dintre membrii conducerii misteriosului grup.

— Care este numele vostru şi de unde veniţi?

Răspunse inginerul:

— Suntem doi naufragiaţi de pe o navă de transport europeană. Am mai spus-o. Vă rugăm să transmiteţi un mesaj către toate navele din regiune, anunţând că ne aflăm în viaţă şi că suntem bine sănătoşi.

R.03 se agită nervos în fotoliu; era evident că răspunsul îl nemulţumise.

— Cât o să mai fiţi în viaţă, bine sănătoşi, vom vedea. În ceea ce priveşte mesajul prin care să anunţăm unde vă aflaţi, cred că glumeşti, domnule! Adică, pentru doi oameni, care nu contează nimic pentru noi, vreţi să ne dezvăluim Centrul tocmai acum când mai avem câteva zile până la…

Îi privi din nou ca să vadă efectul vorbelor sale.

Cei doi captivi făcură gesturi menite să arate că îi deranjau cătuşele care le imobilizaseră mâinile şi picioarele.

— Nu vă agitaţi inutil, le recomandă R.03. E o simplă… hai să zicem… formalitate. Dacă nu vă imobilizam în fotolii aţi fi dat şi mai multă dovadă de încăpăţânare. Toţi cei care vin aici au certa convingere că vor scăpa până în cele din urmă. Pentru că amândoi sunteţi oameni de ştiinţă vă fac favoarea de a vă asigura că nu mai aveţi nicio şansă de a mai ieşi vii de aici. Sau mai precis: nici vii, nici morţi. Atitudinea dumneavoastră, faptul de a nu răspunde precis la întrebările noastre, are un corectiv rapid şi eficace. O să înţelegeţi şi că nu glumim şi, prin urmare, cam ce vă mai rămâne de făcut. O secundă!

Apăsă pe unul din butoanele ce se aflau pe rezemătoarele braţelor fotoliului, spuse ceva într-un microfon montat tot pe fotoliu şi, curând, îşi făcu apariţia unul dintre indivizii care îi încătuşaseră, aducând două căşti opace care aveau practicate deschizături în dreptul gurii.

Omul se apropie de inginer cu una dintre căşti şi i-o montă pe cap. Inginerul radiofonist Florian Pintilie simţi imediat că nu este vorba doar de o simplă cască de protecţie, ci de un aparat electronic complex, în plină acţiune. Cel puţin aşa îi indica

sunetul care nu avea altă sursă decât casca pe care o purta pe cap.

Doctorul avu din nou o izbucnire de revoltă:

— Dacă sunteţi atât de sigur că nu vom mai scăpa de aici ce rost mai are tot circul ăsta? Ce v-ar mai folosi să aflaţi de la noi nişte lucruri pe care pretindeţi că le ştiţi?

— E o verificare, i se răspunse, pe date cunoscute, a sistemului nostru de a controla gândurile.

Paznicul îi puse şi doctorului casca.

— Acum, continuă R.03 …Atenţie! întrebările le veţi primi prin dispozitivele noastre, direct în creier, întrebările nu vor fi formulate în nicio limbă ci într-un cod universal valabil pentru orice om de pe acest pământ. Nu ne adresăm secţiunilor din creier care se ocupă în mod curent cu înţelegerea graiului articulat sau celei care comandă vorbirea. Ne adresăm… dar veţi vedea… şi R.03 îşi puse şi el pe cap o cască asemănătoare.

— Priviţi, spuse el, la ecranul pe care l-am aprins eu acuma… şi vă veţi putea citi răspunsurile.

Doctorul Georgescu nu-şi dădu seama ce se întâmpla cu el, dar pe ecranul indicat, văzu apărând cuvinte româneşti scrise cu litere roşii şi-şi auzi glasul în difuzor deşi nu scosese niciun sunet şi nu mişcase buzele: „Eu sunt doctorul în medicină Georgescu Adrian de pe vasul mineralier românesc **Drobeta**, cu portul de ataş Constanţa. M-am născut…”

R.03 mişcă o manetă apoi alta.

— Destul, acum dumneata…

Acelaşi joc. Inginerul Florian Pintilie îşi declină identitatea. Fu întrerupt şi el.

— Simplu, nu? Nici măcar nu aţi deschis gura. Aparatele noastre elimină discuţiile inutile şi vorbesc pentru noi. Am luat direct legătura cu formaţiunile de stocare şi destocare ale sistemului Popez, rezervorul general al tuturor noţiunilor pe care le-a acumulat creierul. Îl întrebăm, după câte aţi înţeles… iar răspunsul, care nu poate fi altul decât cel adevărat, este preluat, prelucrat, procesul cerebral intern fiind transformat în imagine şi sunet.

*

Lumina din încăpere se stinse brusc şi cei doi văzură că lângă R.03 mai apăruse un fotoliu pe care şedea un alt individ, dotat cu acelaşi fel de cască.

Noul venit nu intrase pe uşă ci fusese introdus cu fotoliu cu tot, prin podea. Cel puţin aşa bănui inginerul care era destul de afectat de procedeele folosite de fiinţele astea ciudate.

— Ajunge, spuse cel de-al doilea personaj. Au trecut verificarea destul de bine. Nu cred că este cazul să-i trimitem la mina de uraniu. Vor purta numerele R.1001 şi R.1002. Va hotărî R.01 ce facem cu ei. În rest, nu ne interesează ce mai gândesc şi chiar dacă gândesc. Este recomandabil să facă abstracţie de această funcţie a creierului lor. Gândim noi, cu instalaţiile noastre, pentru toată lumea. Vreau să spun şi pentru restul planetei.

R.03 se simţi obligat să dea lămuriri:

— A fost R.02, dar nu în persoană, ci printr-un procedeu de care cred că aţi auzit, mai ales dumneata, inginerule, prin hologramă.

Cel vizat nu răspunse. Şi el şi doctorul ştiau la ce se referise R.03, care după siglă făcea şi el parte din conducerea acestei vizuini. Era vorba de procedeele Maser şi Laser. Ştiau că printr-un amplificator laser, printre altele, se reuşise să se facă emisiuni luminoase coerente.

Cu toată seriozitatea ştiinţifică pe care o oferise holografia li se păreau, totuşi, un fel de scamatorii toate demonstraţiile acestea menite desigur să-i impresioneze.

— Şi acum, continuă R.03, să trecem la înregistrarea dumneavoastră. Începând din acest moment nu mai aveţi nume. Veţi fi nişte numere, aşa cum sunt toţi locuitorii acestui Centru. R.603, înscrie-le pe braţ cifrele respective: R.1001 şi R.1002.

Nu le fu deloc greu celor doi români să facă analogia acestui procedeu cu cel folosit în lagărele morţii.

Doctorul, căruia i se scosese casca, se întrebă ca pentru el, cu glas tare:

— Dacă tot suntem sortiţi să pierim, ce mai este nevoie să vă complicaţi contabilitatea?

— Este nevoie, domnule doctor. La noi totul merge după o

logică ştiinţifică. Evidenţa în acest Centru o ţine un ordinator. Substanţa cu care vi se imprimă numerele este un mic emiţător de unde radio. Întrebând oricând ordinatorul despre poziţia unui număr, el ne spune unde sunteţi şi dacă mai existaţi.

Bărbatul numit R.603 scoase din buzunarul exterior de la veston un obiect subţire şi lung, ceva mai mare decât un stilou, desfăcu cătuşele de la braţele celor doi şi ridicându-le mânecile de la haine şi cămăşi le scrise pe antebraţe numerele stabilite.

Inginerul şi doctorul avură în prima clipă un sentiment de teamă.

R.03 observă şi interveni:

— Nu vă neliniştiţi, substanţa stiloului nu e nocivă şi se va elimina singură în 48 de ore, până vi se vor stabiliza numerele pe care R.603, vi le va pune acum cu ştampila specială.

R.603 căută în mica trusă, pe care o avea prinsă de curea, un obiect care aducea a ştampilă metalică de registratură.

Compuse numărul R.1001 şi aplică ştampila pe fruntea şi ceafa doctorului Georgescu.

Formă apoi R.1002 şi repetă operaţia cu inginerul Pintilie.

— Nu ştiu în ce măsură vă deranjează faptul ca aveți câte un număr pe frunte şi pe ceafă… asta din punct de vedere estetic… Dar aici nu există oglinzi şi nici femei… spuse R.03, socotind că a făcut o glumă bună. Cerneala se poate şterge, deşi… nu cred că va mai fi cazul…

Aşadar, domnilor, aţi devenit de-ai casei. Aveţi şi sunteţi fiecare câte un număr. Pe noi nu ne interesează numele… numele care-ţi dă senzaţia individualităţii… E greu să convingi pe cineva care are un nume cunoscut ca, raportat la anumite noţiuni, istorice să zicem, nu reprezintă nimic. Cifrele sunt mai docile… se adună, se împart şi mai ales sunt foarte uşor de scăzut. Istoria au falsificat-o cronicarii, diplomaţii şi poeţii. Poate spun prea mult. Au idealizat-o! Şi au colorat-o în roz, politicienii. Acum vă desfac siguranţele de la picioare aşa că sunteţi, deocamdată, liberi… la ordinele noastre.

— Şi ce o să faceţi acum cu noi, dacă suntem liberi, la ordinele dumneavoastră?

R.03 le făcu semn să nu mai vorbească.

Un glas plin de emfază, ca venind din altă lume, se insinuă în încăpere:

„Vorbeşte R.01. Mă adresez tuturor celor prezenţi pe **Vulcanul răzbunării.** Vă anunţ vestea cea mare: Ultimele noastre rachete au ajuns astăzi pe asteroizii prevăzuţi pentru operaţia «**Terra Nostra».** Amplasarea rachetelor a fost făcută cu cea mai mare precizie. Am primit de pe toţi asteroizii pe care-i controlăm confirmări prin staţiile automate de radio şi televiziune. Mai sunt doar patru zile. Atât pentru astăzi.

R.02 şi R.03 să vină la mine!"

*

Asteroizii! Pentru cei doi care urmaseră înainte de primele îmbarcări cursuri speciale de astronomie, noţiunea de asteroid nu era nouă. O ştiau, de altfel, încă din liceu. Ştiau despre existenţa acestui grup de aproape 2.000 de mici planete din sistemul solar, a căror orbită este intermediară între cele ale planetelor Marte şi Jupiter.

Primul care a emis teoria existenţei acestor stranii corpuri cereşti a fost astronomul şi matematicianul german Johannes Kepler, ale cărui lucrări datează de la începutul secolului al XVII-lea.

Anii au trecut, oamenii de ştiinţă au iscodit bolta cerească şi ipoteza lui Kepler a fost verificată; numeroşi asteroizi au fost identificaţi şi au primit nume, în special nume de zei sau de eroi din mitologia antică. Cu timpul, mitologia n-a mai putut servi nume şi asteroizii au fost „botezaţi" cu denumiri geografice sau de animale.

Şi Observatorul Astronomic din Bucureşti a contribuit la stabilirea orbitei micii planete care se numeşte Danubia.

Forma asteroizilor este extrem de variată, pornind de la cei mai mari, care sunt sferici, la cei mijlocii şi mici ce sunt pur şi simplu nişte stânci colţuroase.

Mulţi dintre ei ating un diametru de 100 km. Dar majoritatea au diametre între 20 şi 50 km.

Sunt, fără îndoială, şi câţiva care ating dimensiuni demne de luat în seamă, cum ar fi Ceres, al cărui diametru este de circa 1 000 de kilometri.

În ceea ce priveşte originea lor, lucrările de specialitate prezintă mai multe ipoteze; pe lângă aceste teorii ştiinţifice şi-a făcut locul şi o legendă antică, legendă care nu este lipsită de farmecul romantic al poveştilor mitologice.

Oricum, aceşti bolovani uriaşi care hoinăresc fără rost prin spaţiu au fost, se spune, rupţi dintr-o planeta-mamă al cărui diametru era cam de 2500 km. A fost numită Faeton, în amintirea legendei ce caută să explice un „accident" cosmic.

„Cel care străluceşte", acesta este sensul cuvântului grecesc **Phaeton**.

Acestui fiu al Soarelui şi al Oceanidei Climena îi plăcea foarte mult să se laude faţă de prietenii săi cu originea sa divină şi în fiecare zi le arăta cu mândrie, pe cer, drumul parcurs de carul tatălui său. Unul dintre aceşti prieteni îl provocă, spunându-i că nu-l crede dacă nu le va dovedi, într-un fel sau altul, originea sa divină.

Faeton, rănit în amorul propriu, îi ceru Soarelui să-i dea o dovadă că este tatăl lui. Soarele se jură pe Styx ca acesta este adevărul. Jurământul nu-l convinse pe tânăr şi-i ceru Soarelui să-i îngăduie să mâne o zi carul strălucitor. Soarele se înspăimântă pentru că ştia că nici un muritor nu putea să strunească focoşii cai ai vestitului car. Dar Faeton îi aminti tatălui său că făgăduise să-i dea orice dovadă îi va cere. Soarele se supuse şi Faeton porni carul. Curând însă, caii, nesimţind mâna stăpânului, începură să-şi facă de cap. Când alergau prea sus, când prea jos, transformând pământul în ruguri nimicitoare.

Ca să evite distrugerea Terrei, Zeus, regele zeilor, fulgeră carul fărâmiţându-l în bucăţi. Fiul Soarelui căzu în fluviul Eridan, înecându-se.

*

Când R.01 termină anunţul, R.03 îi privi pe cei doi prieteni cu un aer de superioritate şi zise:

— R.1001 şi R.1002 vă lăsăm singuri aici până vom hotărî ce facem cu voi. Inutil să încercaţi să fugiţi. Suntem la 200 de metri sub nivelul mării, într-un vulcan stins, revenit la suprafaţă după cinci mii de ani. Toate ieşirile sunt controlate de

R.01. Paznicii roboţi îşi cunosc bine meseria şi la cel mai mic gest prostesc, pistolul lor cu raze laser vă despică în două… sau în mai multe bucăţi.

*

Uşa se deschise şi în prag îşi făcu apariţia un robot transparent prin a cărui carcasă se puteau vedea o puzderie de conexiuni care uneau diferite piese ce aminteau parcă organele corpului omenesc.

Cei doi priviră la „noul venit”, fiecare la rândul său văzând altceva, în directă legătură cu specialitatea respectivă.

Doctorul recunoscu în interiorul robotului creierul, inima, plămânii, diafragma, aparatul digestiv şi sistemul circulator „imitat” cu foarte multă pricepere. Inginerul localiză în fiecare „organ” funcţia electronică ce-i corespundea.

Constructorii robotului nu se mulţumiseră să reducă totul la un bloc compact pe care să-l ascundă în interiorul unei carcase opace de fier, cu forme oarecum omenești.

Carcasa transparentă a robotului era zveltă, foarte apropiată de dimensiunile umane, poate ceva mai robustă. În cap, imitând perfect creierul cu lobii şi circumvoluţiunile respective, se afla un computer miniaturizat. Un program dinainte pregătit, desigur, făcea ca robotul să execute şi să repete, de câte ori era nevoie, o gamă relativ diversă de operaţii. Avea două „mâini”, prevăzute cu „degete” putând manipula diferite obiecte. Aceste degete erau perfect independente între ele.

De la o casetă de telecomandă, R.03 îl făcu să mute de câteva ori un scaun care apăruse din podea, apoi îi comandă să-şi ia pistolul laser care îi atârna de un umăr şi să ţintească spre un alt scaun ivit şi el din podea.

Un fulger porni din „pistol” şi scaunul se despică în două, cele două jumătăţi căzând în dreapta şi în stânga.

Apoi robotul se întoarse şi se apropie de una dintre uşi care era comandată de o celulă fotoelectrică şi ieşi fiind urmat de R.03, care, convins că demonstraţia şi-a făcut efectul dorit, plecă fără să mai spună nimic.

CAPITOLUL IV

Rămaşi singuri, cei doi prizonieri îşi aruncară priviri pline de înţeles.

Doctorul rupse primul tăcerea:

— Am impresia că suntem într-un ospiciu de nebuni.

— Eu am certitudinea şi de aceea trebuie să facem totul pentru a scăpa de aici.

— Vorbeşte încet, ştii că ne aud!

— Şi vor afla exact ceea ce îşi şi închipuie… Regret că nu ştiu să cânt că le-aş face un scurt program muzical… În ceea ce priveşte dorinţa de a scăpa de aici nu sunt contra, dar totul poate merge bine până atingem suprafaţa apei. Acolo sunt rechini, aşa că nu mai văd cum am putea ajunge la vreun punct locuit de oameni normali.

— Cum de sunt la curent cu ultimele descoperiri? mă întreb. Ba mai mult, folosesc nişte procedee ştiinţifice de care nici n-am auzit.

— Mă mir că te mai întrebi! Au desigur complici în anumite ţări ale lumii, indivizi care lucrează pentru ei, nemulţumiţi, desigur, de modul în care s-a terminat războiul. Şi apoi am tras concluzia că şi ei, din păcate, – mă refer la conducători – sunt oameni de ştiinţă.

Inginerul se întrerupse brusc atunci când în încăpere se făcu iar întuneric şi se aprinse uriaşul ecran de televiziune, montat pe peretele din fundul camerei.

Imaginea reprezenta, în mărime naturală, trei persoane stând pe fotolii în jurul unei măsuţe joase. Pe doi dintre indivizi prizonierii îi recunoscură: erau R.02 şi R.03. Pe cel de-al treilea nu-l mai văzuseră; bănuiră a fi misteriosul R.01.

Încăperea era de proporţii reduse iar pereţii se vedea că sunt construiţi din plăci metalice unite între ele cu nituri foarte dese.

R.01 făcea, fără nicio exagerare, impresia unei apariţii de coşmar.

Celor doi li se păru, la început, că această fiinţă umană era compusă numai din cap şi umeri, nişte umeri imenşi din care porneau două mâini lungi, extrem de viguroase. Avea un pântec umflat, hidos, ca o cocoaşe de dromader care şi-a făcut plinul de apă.

Prin carcasa transparentă, dotată cu o antenă complexă, se putea vedea o frunte uriaşă care domina doi ochi mici, rotunzi, ca de reptilă, extrem de vioi.

Sub nasul turtit purta o mustaţă neagră, care-i dădea figurii un aspect şi mai puţin atrăgător.

De spătarul scaunului său cu rotile era montat un proiector puternic menit să-i facă pe cei ce-l priveau sa nu scape niciun amănunt al acestei fioroase apariţii.

Doctorul încercă să-l asemuie cu unul dintre personajele din basmele care-i înfricoşau, uneori, copilăria, dar orice analogie era imposibilă.

Închise ochii şi înghiţi în sec.

*

Cele trei personaje vorbeau dar sunetul era închis şi se transmitea numai imaginea.

R.01 aranja nişte fotografii pe care le arăta celor doi indivizi de lângă el.

Un miros pătrunzător de ţigară de foi se răspândi în încăpere. Cei doi români văzură că R.03 îşi scosese casca şi îşi aprinsese un trabuc uriaş.

— Ce-i asta? se întrebă doctorul. De unde vine miros de tutun, inginerule?

Inginerul se apropie de ecran şi, după câteva clipe, răspunse:

— Foarte simplu, au realizat televiziunea cu miros.

— Glumeşti, dragul meu… asta n-aş mai fi crezut-o…

— Şi totuşi există. Am citit într-o rubrică de noutăţi ştiinţifice dintr-un ziar, înainte de a pleca din ţară, ca un inginer german, Adalbert Baltes, din Hamburg, ar fi pus la punct aşa ceva.

— Cu miros?…

— Da, cu miros, continuă inginerul. Aparatul se numeşte „Saso” şi are un dispozitiv capabil să emită în mod automat

mirosurile atunci când ele sunt legate de o emisiune anume. Astfel, s-au făcut experienţe adecvate cu rezultate destul de bune. De asemenea, telespectatorul are şi el un alt dispozitiv care recepţionează şi face simţit mirosul.

Ecranul se stinse şi încăperea se lumină iar. Inginerul, vorbind, se apropiase de uşa prin care dispăruseră robotul şi R.03.

Uşa cu comandă fotoelectrică de care se apropiase se deschise, lăsând să se vadă un coridor strâmt unde se aflau doi roboţi aidoma celui care le fusese prezentat.

Profitând de faptul că primul robot care se rotea pe loc, era acum cu spatele, şi-l masca pe cel de-al doilea, inginerul îşi scoase haina, o aruncă pe capul monstrului şi se aruncă la pământ.

Robotul, căruia i se acoperise ochiul electronic, descărcă pistolul laser, întorcându-se doar un sfert de cerc, într-o uşă blindată care se afla pe dreapta coridorului. Apoi reveni cu faţa spre cel de-al doilea robot şi trase în el. Răspunsul îl primi pe loc. După câteva zecimi de secundă ambii roboţi amuţiră, „ucişi” de tirul reciproc.

Câţiva norişori de fum vineţii puseră capăt „vieţilor” celor doi combatanţi.

Tăiată de raza laser în dreptul închizătorii, uşa blindată se deschise uşor şi cei doi pătrunseră într-o încăpere care, de la bun început, lăsă să se vadă că este vorba de o centrală Radio.

— Păcat de bunătate de uşă, îşi permise să glumească doctorul. Să nu ne pună s-o plătim!

— O să le-o plătim cu siguranţă, dacă reuşim să scăpăm. Dar ce e cu harta asta?

— Ce te-oi mai fi întrebând, inginerule? E, fără îndoială, harta regiunii în care ne aflăm.

Inginerul privi harta atent. Nu-i fu greu să priceapă că cercul roşu, trasat în centrul ei, marca locul unde se aflau. Avea astfel în faţă coordonatele geografice gata calculate.

Staţia era aprinsă şi în locul radiofonistului un magnetofon cu o turaţie extrem de mică înregistra mesajele care i se transmiteau. Inginerul îşi dădu imediat seama că avea de-a face

cu o instalaţie complexă şi foarte modernă. Dar, cum principiile unei staţii erau clare pentru el, deschise microfonul şi vorbi:

„Către oricine mă aude şi în special către mineralierul românesc „Drobeta”, sau orice vas românesc care navighează în aceste ape. Vorbeşte inginerul şef transmisionist Pintilie Florian. Mă aflu, împreună cu medicul Georgescu Adrian, într-un vulcan submarin situat în punctul următor: 39 grade şi 24 minute latitudine sudică şi 100 grade şi 07 minute longitudine vestică”.

Staţia se stinse chiar în secunda în care rostise ultimul cuvânt.

Se vedea clar că totul era supravegheat printr-o instalaţie de radio-televiziune cu circuit închis, comandată dintr-un anumit loc în care se aflau cei trei din conducerea vulcanului.

Se aprinse un ecran de televiziune pe care apăru personajul grotesc, identificat sub sigla R.01.

— Şobolanilor, v-aţi răsculat! se auzi vocea în difuzor. Credeaţi că veţi putea scăpa chiar atât de repede, ca în filmele ieftine?… Întoarceţi-vă cu faţa la perete, întindeţi braţele în sus cu palmele lipite de perete.

Cei doi prieteni se conformară ordinului primit.

Ar fi fost o copilărie să încerce vreo împotrivire. Individul era diabolic şi controla fără nicio greşeală această blestemată vizuină dotată cu o puzderie de instalaţii sofisticate.

— V-am crezut oameni serioşi, dar se vede limpede că m-am înşelat. Aveam de gând să vă las să trăiţi până ne terminăm treaba. Este inutil. Aşa că puneţi mâinile la ceafă şi ieşiţi din încăpere. Mergeţi pe coridor drept înainte! Niciun gest suplimentar!

Doctorul şi inginerul ieşiră din încăpere aşa cum li se ordonase. Înaintea lor uşile celor două coridoare scurte se deschideau. Automat.

În sfârşit, ajunseră într-o sală mare. Doi dintre pereţii uriaşei încăperi erau mascaţi de storuri argintii, care nu lăsau să se vadă ce ar putea fi în spatele lor.

Vizavi de peretele din dreapta se afla o masă de comandă ca pentru o orgă de lumini, foarte complicata, de la care se

ordonau, fără îndoială, multiple operaţii în acest complex submarin atât de straniu.

— Aşezaţi-vă pe jos, cu mâinile la ceafă şi nu mişcaţi!

Cei doi se supuseră, întinzându-se pe spate pe podeaua pavată cu rocă vulcanică şi omul pe care îl identificară a fi R.01 îşi făcu apariţia:

— Copii proşti, vă jucaţi de-a hoţii şi vardiştii! Aţi crezut că puteţi face o mişcare fără să fiţi observaţi? Toate încăperile sunt supravegheate audio şi video. Vi s-a mai spus asta. Ne-aţi distrus doi roboţi. Nu mai contează… iar în ceea ce priveşte mesajul… hai să fim serioşi…

— Sunt convins că a fost recepţionat şi vom fi salvaţi, îl înfruntă inginerul. Veţi fi prinşi ca nişte cârtiţe neputincioase!

— V-am spus că sunteţi nişte copii naivi. În câteva minute vom transmite zeci de mesaje oare vor zăpăci pe cei mai iscusiţi telegrafişti.

— Noi nu ne vom supune voinţei voastre, se îndârji inginerul.

— Nici nu mai avem nevoie de voi! Vocea ta a fost înregistrată şi în prezent este prelucrată în laboratorul nostru… În curând le va spune prietenilor voştri şi tuturor celor ce o vor recepţiona exact ceea ce vom dori noi.

— Nu veţi reuşi, răspunse inginerul care începuse însă să înţeleagă despre ce este vorba.

— Ia-o mai încet, zâmbi R.01. Nu vei mai fi obligat sa scoţi niciun cuvânt. Cât ai vorbit ne ajunge. Analizatoarele noastre pot descompune orice voce în frecvenţe standard, aşa cum cred că s-a şi făcut la ora asta… Apoi specialistul nostru va vorbi şi glasul lui va fi redat pe frecvenţa şi timbrul dorit, adică veţi auzi „vocea” inginerului Florian Pintilie…

R.01 spuse după aceea, adresându-se altcuiva:

— Da… R.045, poţi să începi. Ia vezi, inginerule, dacă-ţi place?

În difuzorul central de pe plafon, inginerul îşi recunoscu într-adevăr vocea, spunând:

„Atenţiune! Atenţiune! Aici inginerul radiofonist Florian Pintilie, de pe mineralierul românesc „Drobeta”; sunt pe un vas

brazilian de pasageri… cu destinaţia Mexico… Medicul Georgescu a pierit în valuri…”

O pauză, apoi vocea reluă:

„Atenţiune! Atenţiune! Aici inginerul chimist Florian din echipajul petrolierului «Jupiter»; am ajuns cu bine la Tokio, împreună cu medicul Georgescu a cărui logodnă am sărbătorit-o aseară.”

Iar o pauză, pe urmă vocea spuse:

„Atenţiune! Atenţiune! Vă vorbeşte inginerul radiofonist Florian Pintilie. Împreună cu medicul Georgescu Adrian de pe mineralierul românesc «Drobeta» am fost pescuiţi de un vas australian în strâmtoarea Bass. Aşteptaţi amănunte”.

— Ajunge, R.045, zise R.01. Cred că toată lumea este lămurită. R.1001, ţi-ai recunoscut vocea? R.045, continuă mesajele inginerului din zece în zece minute!

Aţi văzut, şobolanilor, că pentru noi a fost o glumă sa imităm o voce omenească? Ce spui, doctore?

— N-am prea multe de spus. Mă întreb doar un singur lucru…

— Care anume?

— Dacă dispuneţi de cele mai înaintate procedee ştiinţifice… dacă sunteţi în măsură să distrugeţi planeta, de ce mai aveţi nevoie de noi şi ne ţineţi captivi?

— Simplu! În primul rând că de v-am da drumul aţi fi captivii Oceanului până v-ar mânca rechinii. Când aţi văzut harta regiunii v-aţi dat seama că până la prima insulă cunoscută mai este mult. Iar dacă, prin absurd, aţi scăpa, nu cred că v-aţi ţine gura! În al doilea rând, orice vietate bipedă e un spectator în plus la triumful nostru… triumful ştiinţei, auzi, doctore?

Doctorul îşi aduse aminte din lecturile sale în care era vorba de oameni asemănători lui R.01 care, deţinând, provizoriu, o forţă neobişnuită, au simţit nevoia să se destăinuie primului venit pentru satisfacerea orgoliului personal. R.01 nu făcea excepţie.

— Am auzit că este vorba despre triumful ştiinţei şi am înţeles că este pusă în slujba unei noi ordini mondiale. Cred că se face, ca de obicei, o mare confuzie.

— Te ascult. Pare nefiresc să duc cu voi, în asemenea situaţii, o discuţie de fond, dar sunt convins că ai ceva foarte interesant de spus. Să nu vi se pară curios, dar n-am mai auzit de mult păreri din afară… Am şi eu slăbiciunile mele… ca orice om.

— Da, reluă doctorul. Curios mi se pare doar ca discutăm de pe poziţii inegale. Noi, captivi, trântiţi la podea, nu ne cunoaştem viitorul pentru următoarele cinci minute, iar dumneata, în situaţia pe care o cunoşti, de stăpân al acestui vulcan.

— Până una alta, zise R.01 cu îngăduinţă, te ascult.

— Ei, bine, spuse doctorul, nu pot să nu recunosc că eşti un om de ştiinţă, cum zici, sau cel puţin, un om care profită de munca şi creaţiile unor savanţi captivi, ca şi noi, aici, pe vulcan, şi a unor complici de cine ştie unde. Dar eşti un om bolnav, savant sau nu. Un paranoic.

— Ar trebui să mă supăr, doctore, dar cred că nu cunoşti semnificaţia cuvântului.

— Ba da. N-am lipsit de la facultate la lecţia respectivă. Iar dacă amănuntul te interesează, am lucrat chiar ca intern, o vreme, la o secţie într-un spital de boli nervoase în care se aflau internaţi asemenea bolnavi.

— Asta nu-mi spune prea mult!

— Mă rog, atunci iată definiţia acestei maladii pe care o poţi afla din cel mai nepretenţios dicţionar enciclopedic de popularizare: cuvântul exact înseamnă o tulburare a raţiunii. Este vorba despre o psihoză caracterizată printr-un orgoliu exagerat, prin deliruri halucinatorii, de persecuţie, de grandoare, de gelozie, erotico, mistice, ipohondrice etc. Ca medic şi cunoscător al acestei nefericite maladii, cred că pot pune un diagnostic exact. Cazul dumitale este bine definit în tratatele de specialitate şi a fost preluat în numeroase romane de aventuri, cam în genul acesteia pe care o trăim noi.

— Interesant; şi mai departe?…

— Este vorba despre savanţi atinşi de morbul, supremului orgoliu… Şi nu numai despre savanţi… despre orice oameni care deţin o putere, fie prin forţa armelor, fie a ştiinţei. Subapreciază tot ce-i înconjoară… sunt orbi în raport cu

realitatea, dar au şi o permanentă teamă clinică. Exemple sunt numeroase în întreaga istorie a lumii, de la început şi până astăzi.

— Şi?

— Şi au o ascensiune aparent de nezdruncinat. Totul li se pare perfect şi fără nicio breşă. Sfârşitul lor a fost întotdeauna acelaşi. Şi întotdeauna s-au găsit forţe superioare care au pus capăt acestei nebunii şi omenirea şi-a regăsit echilibrul. De ce ai face o excepţie? Nimeni nu a reuşit până acum să stăpânească sau să distrugă omenirea.

— Iar dacă admiţi că excepţiile întăresc regula, de ce să nu accepţi că vom face o excepţie pentru ca regula să fie valabilă. Aş fi foarte curios să aflu…

— Domnule R.01, omenirea merge înainte şi nu se împiedică de fleacuri! Numeroşi oameni au râvnit la vârful piramidei.

— Şi l-au atins!

— Da, l-au atins. Dar vârful piramidei este capătul drumului şi este ascuţit, deci, incomod. Şi cel care a triumfat trebuie să îşi continue ascensiunea, astfel că, de nu este înţelept şi nu se pune de acord cu realitatea, o ia obligatoriu în jos… Dumneata de ce ai face o excepţie?…

— Ai vreun argument mai serios?

— Da! Simpla comparaţie între diametrul planetei şi cel al capului dumitale!

R.02, care apăruse între timp, făcu un gest vădit de indignare şi scoase de la subţioară, din hamul mascat, de haină, un obiect strălucitor, extrem de plat, care avea forma unui pistol, şi-l îndreptă spre doctor.

— Cred, zise el, pentru toţi cei prezenţi, că ar fi cazul să terminăm cu ei. Peste o jumătate de oră avem legătura cu Europa.

R.01 îi făcu semn să tacă şi să stea liniştit. R.02 puse la loc pistolul.

— Nu te grăbi, R.02. Avem destul timp pentru asta. Eu nu mă supăr. Sunt curios să aud părerile oamenilor din afară a căror judecată este limitată doar la noţiunile pe care le dă mediul lor înconjurător.

Dar… apropo… care-i situaţia cu noua instalaţie de apă potabilă? Ne va mai trebui apă cel puţin o luna după ce… R.038, aştept raportul.

— Raportează R.038. Montarea s-a terminat. Probele au corespuns întocmai.

R.01 dădu ordin ca inginerul şi doctorul să fie aşezaţi în fotoliile în care şezuseră la început. Li se puseră din nou cătuşele la mâini şi la picioare şi R.01 începu să vorbească plin de emfază:

— Domnilor, eu sunt lămurit. Nu vă mai contrazic. N-ar fi de demnitatea mea şi ar fi inutil să încerc să va conving de contrariu. Mai bine să vedem împreună ultima noastră instalaţie de apă care, când îi va veni timpul, va lucra acolo unde vom fi noi stăpâni.

Pe un ecran panoramic, care ocupa aproape tot peretele din faţa lor, apărură o serie de instalaţii care defilară rând pe rând.

— Iată, domnilor, un procedeu nou, alimentat cu o forţă de 1 800 megawaţi, şi cu ajutorul căruia putem desaliniza, în fiecare zi, 570 milioane de litri de apă din ocean.

— Ne puteţi da orice fel de cifre, atâta vreme cât suntem în puterea voastră, zise inginerul, pentru că nu le putem verifica.

— Nu, inginerule, datele sunt absolut exacte. Cât priveşte **Puterea noastră…** Puterea noastră este nemăsurată. Până la mine, nimeni, în afară de Dumnezeu, nu a avut dreptul să se numească **Atotputernic…**

Vizibil stăpânit de un orgoliu nemăsurat, R.01 se porni pe un râs nervos.

După un timp, liniştindu-se, continuă:

— Sunt într-adevăr cel mai puternic om care a trăit vreodată pe pământ. Stăpânesc aerul, apa şi uscatul… Stăpânesc gândul omului, pot să-i modific caracterul, chiar şi înfăţişarea, printr-o simplă injecţie.

— R.01, interveni R.02, dacă ţii neapărat să-i pui la curent cu o serie de lucruri, deşi nu aş vedea de ce, fa-le o injecţie de informare direct în sistemul Popez. Avem serul pus la punct.

— Este o idee, R.02.

— Nu ţinem să mai aflăm nimic în plus, preciză doctorul.

Mai ales că, în principiu, cunoaştem o parte din aşa-zisele voastre descoperiri. Parvin şi la noi ştiri despre cuceririle ştiinţei…

— Nu-mi spui ceva deosebit. Corespondenţii noştri de pretutindeni ne ţin la curent cu tot ce este nou… şi noi nu avem decât să punem în practică. Dispunem de fonduri uriaşe şi plătim foarte bine. Păcat că nu vreţi să încercăm „serul de informaţii", este un procedeu foarte simplu. Serul înlocuieşte „programul" maşinilor cibernetice… al creierelor electronice. Pentru că nu putem introduce în cutia craniană cartele perforate… ar fi incomod… mă înţelegeţi… am recurs la acest lichid… e mai simplu… şi el poate cuprinde mult mai multe date decât o cartelă sau chiar o mie de tratate. Ajuns în lichidul respectiv, care înmagazinează cunoştinţele, îl îmbogăţeşte considerabil şi are aceleaşi funcţii în cadrul procesului de memorizare. Ne scuteşte de mult timp. Reuşim cu 0,5 centimetri cubi de ser să servim informaţii pentru care ar fi nevoie de ani îndelungaţi de studiu.

În cadrul organizaţiei noastre avem numeroase elemente „pregătite" astfel şi care acţionează independent, oriunde s-a afla. Nu pot greşi sau lua vreo iniţiativă necunoscută nouă deoarece le dominăm voinţa şi raţiunea, comportându-se ca nişte roboţi. Şi, aşa cum bănuiţi, toate realizările noastre ştiinţifice nu sunt opera noastră ci „împrumuturi", ca să zic aşa, de la centre ştiinţifice sau laboratoare de cercetări de pe întreg pământul.

În megafonul central se auzi un fâşâit uşor, apoi un glas:

— Vorbeşte R.0500… Vorbeşte R.0500.

— Te ascult, răspunse R.01.

— La trei mile de Centrul nostru s-a oprit o navă fără pavilion. Emite în cod acelaşi mesaj, la fiecare 3 minute.

— Am înţeles. Descifraţi mesajul şi dacă este interesant comunicaţi-mi-l. Până atunci, submarinul atomic de adâncime să-l distrugă. N-avem timp de pierdut cu el! Ba nu, mai întâi să aflăm totuşi despre ce este vorba… Poate mai facem rost de nişte musafiri. Să se ia legătura cu comandantul navei. Folosiţi gândul atomic şi computerul de traducere simultană pentru

exterior.

R.03, preia comanda operaţiei! În orice caz, submarinul să-i paralizeze motoarele. R.02, vorbeşte cu Europa. Ia legătura cu R.013. Spune-i că peste două zile îl aşteptăm.

— Şi cu noi ce aveţi de gând? întrebă inginerul care asistase pasiv la tot ceea ce se petrecuse până atunci.

— Nimic, răspunse R.01… Ar trebui să vă trimit la mina de uraniu. Mai fac însă o încercare… poate că v-a venit mintea la cap! Astăzi îmi pot permite să fiu generos.

— Cred, interveni din nou R.02, că nu se vor astâmpăra… Ar fi mai recomandabil să ne debarasăm de ei. O să ne încurce tocmai în zilele astea când avem atâta treabă…

— Ştiţi, continuă R.01, făcându-se că nu l-a auzit pe R.02. Ştiţi voi, timp de douăzeci de ani am adunat aici oameni de ştiinţă din diferite ţări, savanţi şi oameni politici care consideră actuala stare de lucruri o umilinţă pentru specia umană. Ne-am străduit, şi am reuşit, să le asigurăm condiţii de viaţă şi de lucru superioare celor de pe restul planetei. Nu este vorba despre fiinţe inferioare cum sunt acestea pe care le veţi vedea şi care lucrează, inconştiente, pentru noi.

Un fâşâit uşor însoţi ridicarea de către R.049 a unuia dintre storurile argintii pe care cei doi români le văzuseră când intraseră pentru prima oară în această încăpere.

Spectacolul ce li se înfăţişă era în afara închipuirii unei minţi omeneşti normale.

Peretele de sticlă pe care-l dezvălui storul, lăsă să se vadă o serie de fiinţe cu siluetă umană care lucrau în acel fund de ocean. Unii săpau cu instrumente automate de foraj în stâncă, iar alţii cărau cu un fel de containere cu elice bolovanii desprinşi, ducându-i la o bandă rulantă care îi urca, undeva, probabil într-un depozit izolat de apă.

Nefericiţii mineri, reduşi în stare de sclavie, erau îmbrăcaţi în costume speciale de scafandri, mult mai simplificate decât cele cunoscute până acum de cei doi prieteni.

Se mişcau complet independent, cu gesturi aproape imperceptibile, dar „mersul” lor prin apă era foarte rapid.

Inginerul strânse pumnii şi se stăpâni. Nu şi doctorul care

izbucni:

— Este monstruos! Oameni aduşi la treapta cea mai inferioară a existenţei!

— Deloc, doctore, îl întrerupse R.01. Este mina mea de uraniu, materia primă a întregii noastre activităţi. Pentru progresul omenirii au fost sacrificate atâtea vieţi, şi unele foarte preţioase! Ce mai contează câţiva anonimi dacă noi vom reuşi să schimbăm lumea…

— … să o fericiţi, să-i redaţi personalitatea şi individualitatea!

— Da, doctore, am izolat cu pereţi de sticlă specială, aici, în interiorul acestui vulcan, o suprafaţă anume, în care se mişcă şi muncesc „cifrele” pe care le vedeţi. Au ajuns să lucreze sub colivia asta mare, timp de o săptămână, fără întrerupere şi fără să-şi dea seama ce fac.

În fapt, activează într-o stare de semiconştienţă, vreau să spun că sunt pe jumătate adormiţi, printr-un sistem de hipnoză colectivă de la distanţă. Numai că aici hipnoza nu este provocată de o sursă umană ci de un dispozitiv realizat de noi, cu mult superior în ceea ce priveşte durata stării de hipnoză şi forţa sugestiilor ce se pot realiza.

Doctorul îşi aminti despre o experienţă efectuată în Belgia, în cursul căreia „un specialist” în materie, Yvon Yva, făcuse să adoarmă într-un somn hipnotic un număr de unsprezece persoane, dintre care şase se aflau în holul unui magazin dintr-un oraş, iar celelalte cinci în alt oraş, situat la cincisprezece kilometri depărtare. Hipnotizarea fusese făcută dintr-un helicopter. Numele oraşelor, pe care el nu şi le mai amintea, erau în fapt, Châtelineau şi Louviere.

Mai uitase doctorul că, după ce s-au trezit, cei hipnotizaţi au afirmat că au fost în Tahiti, unde au băut whisky.

— Şi dacă stau în permanenţă în apă, cum îi hrăniţi? întrebă doctorul.

— Simplu, din apa mării în care lucrează: casca este prevăzută cu un gen de biberon şi un mic „laborator” care le pregăteşte un ser din care sug când le este foame.

— Doar atât?

— Da! în fapt, în sistemul nostru de hipnoză le reducem la maximum senzaţia de foame. Puţinul ser special pe care îl sug le este de ajuns ca să le menţină muşchii în stare de activitate.

— Şi dacă se îmbolnăvesc sau se epuizează? E firesc cu asemenea alimentaţie.

— Cuvântul „boală” nu există în dicţionarul nostru. Dacă se observă că unul nu se mai comportă normal este anulat pur şi simplu…

— Cum pot rezista oamenii ăştia în apă cu o simplă cască? interveni inginerul.

— Asta e! se umflă triumfător R.01. Nu-i vorba despre o simplă cască, aşa cum ai spus…

— Este prea mică pentru a avea funcţiuni complexe…

— Da, căştile par mici la prima vedere. În realitate, însă, sunt construite pentru a ne oferi posibilitatea să comunicăm cu ei prin radio, să-i hrănim, să-i adormim şi aşa mai departe. Priviţi tabloul pe care-l aveţi în faţă. Fiecare manetă poartă numărul individului respectiv.

Un tablou identic mai există şi în camera supraveghetorilor. În fiecare cască se află un receptor emiţător cu o altă lungime de undă, care e modificată prin simpla schimbare a poziţiei manetei. Casca mai controlează şi eventualul proces de gândire al fiecăruia. De fapt, nu au de ce să se gândească. Tot noi le paralizăm raţiunea printr-o serie de emisii continue pentru a-i face să fie obsedaţi de o singură idee…

— … aceea de a munci, completă doctorul. Şi, probabil că dacă vreunul dintre ei, sau mai mulţi, se umanizează şi încep să gândească…

În acel moment, lângă o manetă, începu să clipească un bec cu lumină liliachie.

— A început să gândească, zise R.02 şi apropiindu-se de tablou schimbă poziţia manetei, a devenit lucid şi a realizat condiţia în care se află.

În secundele următoare, în difuzorul central se auzi o respiraţie întretăiată şi doctorul înţelese că este vorba de un fenomen respiratoriu care precede sufocarea.

Era vorba, deci, despre un om care, nemaiavând aer, îşi

dădea, cum se spune, sufletul.

Înţelese că prin mişcarea manetei R.02 oprise oxigenul şi că emiţătorul din cască reda „în direct” ultimele clipe ale nefericitului captiv.

— Ce se întâmplă? L-aţi omorât! interveni doctorul indignat.

— Nimic grav, răspunse liniştit R.02. Individul dădea încă de multă vreme semne de indisciplină. Începuse să gândească în afara sistemului nostru.

— Şi, îi continuă fraza R.01, de câte ori „scădem” un număr transmitem operaţia prin toată reţeaua de difuzoare pentru a le aminti tuturor că n-au decât obligaţii.

Omul căruia i se tăiase oxigenul se prăbuşi – murise, desigur – şi alţi doi captivi care primiseră comenzi de la supraveghetori îl purtară către banda rulantă pentru a fi evacuat; în scurtă vreme, trupul neînsufleţit dispăru.

Pe chipul lui R.01 apăru un rictus batjocoritor:

— R.02, vezi că 01036 a încercat să îl ajute pe rebel. Scade-l!

R.02 se apropie de tablou şi mişcă maneta celui care îndrăznise să-şi ajute tovarăşul de suferinţă.

01036 se clătină câteva secunde. Duse mâinile la gât în semn că nu mai avea aer şi apoi se prăbuşi la rândul său.

Din nou se auzi în difuzorul central o respiraţie întretăiată, bătăile unei inimi care se lupta cu disperare şi apoi sunetele încetară.

— De ce nu-şi scoate casca? spuse ca pentru sine doctorul.

— Ştie că nu poate, îi răspunse R.01. Este sudată la gât. Şi apoi, tot nu ar găsi aer, s-ar îneca. Nu are nicio ieşire, colivia nu corespunde cu exteriorul. Totul este calculat…

— Ştiinţific, mormăi furios inginerul.

— Da, ştiinţific, inginerule. De altfel, aflaţi că vom renunţa curând la această mină pentru că am reuşit să aplicăm un sistem modern de a extrage uraniu direct din apa mării. Este vorba despre un absorbant din fibre acrilice capabil să extragă patru grame de uraniu, pe un gram de absorbant, în zece zile.

Inginerul Florian Pintilie nu se miră de cele spuse de R.01. Era vorba tot despre rezultatul unui spionaj ştiinţifico-industrial comis de această abominabilă bandă.

Citise, nu de mult, într-un ziar din ţară, despre rezultatele obţinute în acest domeniu de cercetătorii japonezi de la Institutul Guvernamental „Shikoku” şi de la Agenţia de ştiinţe industriale şi tehnologice.

CAPITOLUL V

În câteva minute-R.01 omorâse doi oameni. Şi totul se petrecuse fără să-i treacă prin minte că ar putea fi pedepsit. Din contra. Avea judecata deformată a oricărui bolnav mintal, stăpân absolut, care crede că uciderea unui om ce nu se conformează liniei sale de conduită este în favoarea societăţii. Spre binele şi progresul umanităţii.

Captivii din mina de uraniu, precum şi toţi cei pe care-i folosea în restul vulcanului, proveneau din echipajele unor vase pe care le ademenise prin mesaje S.O.S, mincinoase, şi pe care le atacase după metoda tradiţională a piraţilor.

De bună credinţă, comandanţii navelor care circulau pe ruta normală, spre sudul Australiei, când recepţionau un mesaj în care li se cerea ajutor într-un punct învecinat cu vulcanul, deviau de la itinerariu; când erau în raza submarinelor bandei navele erau imobilizate şi li se cerea echipajelor să debarce. După care, navele respective erau scufundate fără milă. Aşa îşi făceau rost piraţii şi de proviziile pe care nu le puteau produce în vulcan.

După ce nefericiţii oameni erau duşi în „sediu", se făcea o preselecţie minuţioasă, operaţie pe care o efectua un medic specialist.

Doctorul Adrian Georgescu se gândi că respectivul „specialist" era un om cu aceeaşi pregătire ca şi a lui, dar care-şi pusese priceperea în slujba unei acţiuni criminale. Îl detesta, în sinea sa, pe acest individ care trădase cele mai elementare principii ale eticii profesiunii sale. Nu-şi mai putu stăpâni mânia şi izbucni:

— Aţi ucis doi oameni, pentru nimic, prin simple mişcări de manete! Cum de puteţi trata fiinţele umane mai rău decât pe nişte cobai?

R.01 nu se supără de izbucnirea doctorului. Era dispus să dea orice explicaţie pe linia convingerilor sale, astfel că răspunse

calm, ba chiar pe un ton de uşoară ironie:

— Tinere doctor, te-a impresionat scoaterea din circulaţie a două numere, hai să zicem a doi oameni. Ce părere ai însă despre ce au făcut războaiele, exploziile atomice de la Nagasaki şi Hiroshima sau, mai la obiect, de ceea ce pregătim noi omenirii?

— Sunteţi nişte criminali de rând, riscă doctorul.

— Te grăbeşti, dragul meu. Criminal este cel care cu o piatră, un ciomag, un cuţit sau o armă ucide un om. Şi când se întâmplă asta se face atâta tărăboi! Toate mijloacele de informare urlă luni de zile. Se fac anchete, reconstituiri, tribunale de oameni serioşi îşi pierd luni de zile ca să judece „cazul” şi de multe ori se ajunge la achitare sau la suspendarea pedepsei. Sunt şi ţări cu pretenţii, în care arestarea, şi uneori executarea fără judecată, sau cu o judecată sumară, par fapte logice şi în interesul naţiunii.

Sunt de acord că a omorî unul sau mai mulţi oameni este o crimă. Dar când este vorba despre uciderea a zeci de milioane, nu mai este vorba despre o crimă, ci despre artă. Artă! Înţelegi? În timp de pace această „artă” a războiului se învaţă în şcoli superioare, în academii militare, iar cei ce în războaie dovedesc că au reţinut cel mai bine arta de a ucide sunt decoraţi. Şi eu am făcut instrucţie militară şi-mi amintesc că eram pedepsit dacă nu reuşeam să îndeplinesc punctajul la trageri sau dacă nu dovedeam îndemânare la exerciţiile de luptă corp la corp cu baioneta. Mi se spunea de multe ori că dovedesc blândeţe atunci când înfigeam baioneta în bietele manechine umplute cu paie. Şi aveau – îmi dau seama acum – multă dreptate. Ca să fii puternic nu trebuie să ai slăbiciuni!

Doctorul Adrian Georgescu îl privea, cu un calm greu stăpânit, pe acest monstru dezaxat care punea la cale distrugerea unei părţi din omenire.

— Domnule R.01, zise el, te-aş întreba, câtă istorie ştii?

— Te asigur că ştiu destulă. Lucrez chiar la modificarea manierei în care au înţeles oamenii să lase istoria să se desfăşoare după normele convenţionale ale unei tradiţii stupide.

— Nu mă miră, îşi continuă doctorul şirul gândurilor. Toţi

cei ca dumneata s-au considerat creatorii unei noi istorii. Au crezut asta şi uneori au reuşit pentru scurtă vreme să-i convingă şi pe alţii. Apoi au pierit ruşinos.

— Nu mă supăr că mă asemui cu o serie de aventurieri semidocţi la care te gândeşti. De data asta însă, faptele se deosebesc…

— Aşa au gândit toţi cei care au visat să stăpânească lumea, cât timp erau tari. Sunt destule pilde de oameni care s-au crezut deasupra istoriei. Indivizi izolaţi de restul omenirii prin raţiunea lor deformată şi care au făcut abstracţie de popoare.

— Eu, răspunse R.01, nu voi face abstracţie de popoare decât… după ce le voi distruge.

Profitând de ezitarea doctorului, inginerul interveni ca în glumă:

— Regret că trebuie să te întreb, dar n-ai să te plictiseşti singur, sau cu ai dumitale, după ce vei distruge toată Terra?

— Să nu exagerăm, inginerule. Nu vom distruge toată Terra. Mâna asta de oameni care lucrăm aici, vrem doar să îndreptăm lumea, s-o însănătoşim. De aceea nu folosim explozibil atomic. De ce să infectăm pământul cu particule radioactive?

— Sunt de admirat oamenii miloşi ca dumneata, continuă ironic inginerul.

— Nu e vorba de milă, răspunse R.01, ci, dacă pot spune aşa, de un oarecare interes bine calculat. În primul rând, merită să mai trăiască oamenii superiori.

— Şi cine stabileşte criteriile? întrebă doctorul. S-a mai agitat, cu urmări tragice, teoria asta a oamenilor superiori.

— Cei care o vor putea face vor stabili şi criteriile. Ţi-am mai spus că trebuie îndreptate greşelile făcute… precizez, prin semnarea înţelegerii care a pus capăt ultimului război mondial.

— Repeţi aceeaşi greşeală pe care au făcut-o toţi cei care au încercat să iasă din limitele admise ale fiinţei umane.

— Nu, i-o reteză cu asprime R.01. Acum va fi cu totul altfel! Iată, în acest fund de vulcan am instalat o rampă de lansare pentru rachete propulsoare. Aţi văzut la intrarea în crater, paravanul artificial de corali care ne protejează de indiscreţia avioanelor. În ultimele săptămâni am trimis pe o serie de

asteroizi rachete propulsoare, cu combustie atomică, şi care nu aşteaptă decât semnalul nostru. Fiecare rachetă de-a noastră se află pe asteroidul a cărui suprafaţă corespunde suprafeţei obiectivului pe care vrem să-l distrugem. Ţintele sunt stabilite şi pe parcurs putem face orice corectare. Problema energiei care frământă astăzi tot Universul, noi am rezolvat-o. Folosim energia atomică în orice împrejurare, pentru vapoare, avioane şi rachete. Se ştie că energia unei tablete de U.235, mare cât o nucă…

— … ar fi suficientă pentru ca, un automobil modern să parcurgă 100.000 de mile, îl întrerupse inginerul.

— … exact, aprobă R.01. Asta ar însemna de patru ori ocolul Pământului.

— … Şi mai ştiu că o uncie de uraniu 235 conţine o cantitate de energie calorică egală cu aceea a 30.000 galoane de benzină… şi mai ştiu că… dar ce rost are să ne etalăm cunoştinţele? încercă inginerul să pună capăt unei discuţii inutile pentru el. R.01 avea însă chef de vorbă, astfel că nu voi să se oprească.

— Ceea ce nu ştii însă este că, până la noi, nimeni nu a descoperit încă un procedeu de a extrage direct energie dintr-o singură uncie de uraniu. Noi am dotat rachetele noastre cu motoare având combustibil atomic. Deci mărimea motoarelor, distanţele şi problema spaţiului pe care-l ocupă rezervoarele de combustibil nu mai există pentru noi.

— Şi ce vă asigură că procedeul nu vă va juca o festă?

R.01 privi triumfător spre cei de faţă şi se arătă bucuros că poate să se mai laude cu încă ceva.

— Ei, aici vei afla nişte lucruri noi, pe care sigur că nu le ştiţi, despre fuziunea controlată.

— Nu s-a reuşit încă, sări inginerul.

— Ba da, tinere! În California, şi-ţi spun şi laboratorul – se numeşte „Lawrence Livermore” – s-a realizat fuziunea unor gaze la o temperatură de 130 milioane de grade Celsius, folosindu-se ca „pereţi de reţinere” câmpuri magnetice. Noi ştiam că gazele pot fuziona şi degaja energie începând de la o temperatură de 100 milioane de grade.

Savanţii de acolo nu reuşiseră până acum decât o temperatură de 30 de milioane de grade. Depăşind limita de căldură au ajuns să obţină o fuziune care a durat doar 5 milionimi de secundă, adică de 12 ori mai mult decât până acum. Agenţii noştri ne-au ţinut la curent cu procedeul şi astăzi suntem foarte departe. Te-ai liniştit? E o problemă rezolvată! R.03, aprinde ecranul numărul 0. Vedeţi – se adresă el iarăşi românilor – aveţi în faţă sistemul solar redus la scara acestei machete.

*

Pe un ecran cu nuanţe albăstrui se contură astrul central în jurul căruia se mişcau, la o viteză utilă pentru a se putea urmări, planetele sateliţi ai Soarelui.

Alături, pe alt ecran, se vedeau separat, numai în mişcarea lor de rotaţie, planetele Marte şi Jupiter în jurul cărora apăreau cu viteză fulgerătoare puncte întunecate ce dispăreau de îndată.

— Practic, reluă R.01, pe mine, din tot sistemul ăsta solar nu mă interesează decât asteroizii pe care-i vedeţi în jurul planetelor Marte şi Jupiter, aceşti inutili bolovani de piatră dură care se rotesc în jurul lor.

— Şi dumneata le-ai găsit, mărinimos, un rost sub soare, încercă doctorul.

— Da, după cum aţi văzut, când eraţi încă pe navă, şi aţi asistat la scufundarea insulei vulcanice cu care s-a dovedit cât de precis este dispozitivul nostru. Nu am făcut – în cadrul unei repetiţii generale – decât să repetăm istoria…

Privi din nou cu aceeaşi cutezanţă la cei din jur.

— Istoria, sau aşa ceva – şi povestea n-am scornit-o eu. Aţi auzit de Atlantida. Câte capete, atâtea teorii au fost lansate în legătură cu trista ei soartă. Ultima şi cea care-mi convine de minune, este cea a savantului italian Flavio Barbiero.

Cei doi captivi dădură din cap afirmativ, în semn că erau informaţi.

— Văd că ştiţi! Ei, bine, Barbiero pretinde – şi vreau să-l cred – că acum aproximativ zece mii de ani, un imens asteroid, în greutate de peste 200 miliarde de tone şi cu diametrul de 6-7 kilometri, având o viteză de 30 kilometri pe secundă, a lovit

Pământul, nu departe de Florida de astăzi. Ca rezultat al impactului, axul Terrei s-a modificat, nivelul apelor, mărilor şi oceanelor a crescut, pe tot globul s-au declanşat cutremure şi ploi torenţiale. A fost momentul, după cum pretinde Barbiero, când civilizaţia Atlantidei şi frumoasa ei capitală, Poseidonia, au dispărut pentru totdeauna. Rachetele noastre, trimise pe o serie de asteroizi, vor produce la comandă jeturi atât de puternice încât îi vor scoate din orbită, şi, conduşi de noi, asteroizii respectivi vor lovi ţintele pe care ni le-am propus.

— Aşa cum aţi văzut cu mica insulă vulcanică pe care am scufundat-o sub ochii voştri, le reaminti R.02.

— Am priceput, zise doctorul, ni s-a mai spus de câteva ori. Ca atare, noi doi, în situaţia în care ne aflăm, se pare că nu mai are rost să punem întrebări. Totuşi…

— Totuşi, ce? sări R.01.

— Dacă bombardaţi anumite puncte de pe pământ şi repetaţi istoria, sau aşa ceva, cum aţi spus, urmările nu pot fi altele decât cele ce au avut loc după scufundarea Atlantidei. Deci, se alege praful de planetă şi de voi toţi şi…

— Nu-i chiar aşa, doctore, îl întrerupse R.01. Nu ne duce grija. Ştim ce facem.

— Atunci, reluă doctorul, dacă înţeleg bine, vreţi să distrugeţi anumite centre şi să rămâneţi voi stăpânii lumii… voi, mâna asta de răufăcători?!

R.01 îl străfulgeră cu privirea pe doctor, dar cum avea în minte încheiate anumite socoteli, zise cu o silită stăpânire de sine:

— Te apropii de adevăr, minus invectivele de care nu vei mai avea timp să te căieşti! Conducerea lumii se află în câteva mari oraşe iar forţa ei stă în o serie de depozite de armament care sunt şi ele vizate. Odată lovite aceste dispozitive, toată reţeaua se destramă şi vom interveni noi. Dar, cum aţi depăşit măsura, să terminăm. R.03!

— Era şi timpul! zise cel vizat.

— Să fie duşi în grota crabilor. De operaţie răspunde R.05, secretarul meu. Legaţi-i bine!

Făcu o pauză, după care spuse ca pentru o persoană care nu

se afla de faţă:

— R.05! Nu-i mai lăsa să se joace! Nu că ar mai putea scăpa, dar mi-am pierdut destulă vreme cu ei…

Ridicându-se din fotoliu se adresă celor de faţă:

— R.02 şi R.03, veniţi cu mine la o consfătuire în biroul blindat.

Cei trei părăsiră încăperea printr-o uşă cu comandă fotoelectrică.

*

Pe ultima uşă din dreapta îşi făcu apariţia un ins înalt, muşchiulos, îmbrăcat într-un costum alb şi purtând pe cap o bonetă de medic.

Avea faţa mult mai lucioasă decât ceilalţi dar ceea ce-l deosebea efectiv de toţi, erau ochii săi negri şi faţa albă, de un alb ciudat.

Era însoţit de alţi doi indivizi, tot în halate albe, care aduseseră cu ei nişte frânghii. Şi, pe măsură ce le desfăceau românilor cătuşele cu care erau prevăzute fotoliile, îi legau cu frânghiile.

Doctorul se zbătu şi, drept răspuns, când ajunse pe podea, primi de la şeful călăilor un vârf de pantof în coapsă. Gemu înfundat, mai mult de revoltă decât de durere.

— Fiară, de ce mă loveşti?

— Mă mir, replică acesta pe un ton plin de ură, cum de a avut Şeful atâta răbdare cu voi… nişte gunoaie, pe care o să vă duc în Grota crabilor, pe unde evacuăm deşeurile…

— Animal cu chip de om, suntem în puterea voastră, clar pariez pe ce vrei că o să sfârşiţi mai rău ca noi. După cum te-ai deghizat în halat alb şi cu bonetă, pretinzi că eşti cadru sanitar, ca şi gorilele care ne-au legat… Şi cum de vorbeşti româneşte, că nu te văd cu casca specială?

O nouă lovitură de pantof în coaste, iată ce primi doctorul în loc de răspuns.

— Ţineţi-vă gura, leprelor, veţi uita în curând totul… morţii n-au amintiri. Te deranjează halatul şi boneta mea? Ei, află că sunt şi eu doctor, şi încă absolventul unei facultăţi vestite, despre care tu habar nu ai! Şi acum, hai, mişcaţi-vă!

— Nu putem umbla legaţi fedeleş, asta poţi s-o ştii şi fără să fii doctor!

— Rostogoliţi-vă, sau poate vreţi să vă duc în braţe? Sunt numai câţiva metri până la ascensorul de gunoaie.

Într-unul din pereţii în care se aflau uşile cu comandă fotoelectrică, alunecară spre dreapta şi stânga două plăci lăsând să se vadă un ascensor de serviciu care se afla la nivelul încăperii.

— Hai, mai repede, rostogoliţi-vă cu forţe proprii, aici energia o folosim pentru scopuri mai înalte.

Ca să scape de loviturile de pantof, doctorul şi inginerul încercară, dar fără rezultate prea vizibile, să se rostogolească.

R.05 le făcu semn celor două gorile care, nu cu prea multă blândeţe, îi băgară în lift.

— Ei, voi, se adresă R.05 celor două ajutoare ale sale, închideţi sistemul de aerisire al grotei, ca să terminăm cu povestea asta cât mai repede.

Doctorul, care auzi ultimele cuvinte ale lui R:05, rosti cu o ironie plină de revoltă:

— Mulţumesc pentru omenia cu care ne trataţi. Mă impresionează mila de care daţi dovadă.

R.05 nu scăpă vorbele doctorului şi se simţi obligat să dea o explicaţie:

— Purtarea mea este justificată. V-am spus că sunt medic şi fac totul ca să nu suferiţi prea mult.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi pierdut răbdarea, făcu celor doi oameni ăi săi semn să plece.

Uşile glisante se închiseră şi liftul porni, nu înainte ca plăcile din perete să se închidă şi ele, fără niciun zgomot.

În încăpere nu mai rămase decât misteriosul medic oare dădu din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi spună că totul este în ordine.

CAPITOLUL VI

Oamenii lui R.01 numiseră acest punct din ansamblul submarin al vulcanului: **Grota crabilor.**

În sistemul de evacuare a deşeurilor de tot felul, această cavitate naturală, situată nu prea departe de suprafaţa oceanului, în uriaşul vulcan, servea drept ultimă treaptă pentru diverse scopuri. De aici, pe o bandă rulantă se făcea periodic, noaptea, scoaterea diverselor gunoaie şi resturi din diferitele ateliere şi laboratoare. Vulcanul avea o instalaţie de apă curentă, care era produsă de uzina de desalinizare, şi o canalizare pentru reziduurile laboratoarelor şi ale instalaţiilor sanitare. Pompe puternice, acţionate cu energie atomică, asigurau deversarea în ocean, într-un curent care curgea spre sudul vulcanului.

Printre crăpăturile grotei care, pe lângă un sistem de aerisire condiţionată, avea şi o legătură bine mascată cu suprafaţa, îşi ducea viaţa o colonie de crabi mijlocii care mişunau nestânjeniţi în ochiurile de apă, hrănindu-se cu puzderia de plante marine ce creşteau pe pereţii grotei.

Crustaceele acestea, ca toate semenele lor din alte mări şi râuri, aveau un abdomen scurt, mai mult lat decât lung. Când se deplasau, se mişcau cel mai des în direcţie laterală. Ca şi despre mersul racului – cu care crabul este frate bun – se spune că e spre înapoi. Este o greşeală, deoarece branhiurele înaintează lateral, în timp ce macrurele se deplasează şi înapoi, nu însă când umblă ci numai când înoată.

Deşi au crusta destul de dură, dintr-un firesc instinct de conservare, crabii îşi camuflează carapacea plină de ghimpi şi peri cu plante acvatice şi căsuţe de polipi. Astfel, langustina îşi acoperă corpul cu mâlul nisipos de pe fund, iar crabul „Dromia vulgaris” îşi ia singur cu cleştele diferite fragmente vegetale sau spongieri şi le înfige direct în ţepii chitinoşi de pe spate. De obicei, materialele de camuflaj au culoarea mediului

înconjurător.

În bine cunoscuta sa operă „Lumea animalelor”, vestitul om de ştiinţă german, Alfred Edmund Brehm, arată că, după un studiu experimental într-un acvariu alb în care a pus bucăţele de hârtie roşii şi albe, crabii au ales hârtiile albe. Într-un acvariu vopsit jumătate în alb şi jumătate în roşu, crabii îmbrăcaţi anterior unii cu hârtii roşii şi alţii cu hârtii albe, s-au dus în compartimentele de culoarea respectivă. De unde se trage concluzia că aceste fiinţe neînsemnate au posibilitatea să distingă culorile.

O anumită specie de crabi, cum sunt cei aduşi din China, sunt călători şi migrează din mare în sus pe fluvii.

Dacă în drumul lor întâlnesc obstacole, ies pe uscat şi se deplasează multă vreme pe marginea apelor. Sunt astfel capabili să meargă sute de kilometri. Aşa unii ajung, de exemplu, pe Vltava până la Praga. Când se maturizează, crabii se întorc înot din nou în mare.

*

Ca un elev care îşi rememorează lecţia de zoologie, inginerul îşi depăna în minte noţiunile despre aceste crustacee pe care le vedea – cu ochii împăienjeniţi – agitându-se în grotă.

Lumina slabă se răspândea, gălbuie, de la un bec famelic acoperit cu un glob etanş.

Inginerul azvârlit de cele două gorile pe o parte simţea prezenţa doctorului, căruia îi auzea respiraţia întretăiată.

Florian Pintilie, pe drumul unei vieţi abia începute, înţelesese că totul se sfârşise şi nu mai spera să mai scape. Îi părea rău că trăise atât de puţin.

Luase cunoştinţă de toate grozăviile plănuite de R.01 şi de banda sa, de aruncarea lor la gunoi, după ce li se zugrăvise, în mod cinic, viitorul tragic al omenirii.

Era liniştit; nu-şi putea închipui că istoria poate sta la cheremul unui grup de oameni bolnavi mintal. Chiar dacă va muri – şi era sigur că va muri – avea deplină încredere în forţele sănătoase ale binelui, care, unite, au pus întotdeauna capăt, la timp, unor aventuri de acest gen.

Spera că mesajul lui, cu toate tertipurile bandei, a dat un

început de alarmă.

R.01 şi oamenii lui, dominaţi de inconştienţa pe care o dă deteriorarea raţiunii, nu se gândeau, desigur, că mesajul fusese recepţionat şi, undeva, va fi luat în seamă.

La început îi fu frică să vorbească, temându-se că şi grota este supravegheată prin sistemul general.

În fapt, după aproape o oră ar fi trebuit să se fi asfixiat amândoi, mai ales că medicul vulcanului vorbise despre închiderea sistemului de aerisire.

Privi spre câţiva crabi şi îşi spuse că de aer au nevoie şi ei. Deci, atâta timp cât crustaceele vor fi vioaie însemna că atmosfera este încă respirabilă.

Îşi luă curajul şi şopti:

— Adrian! Adrian! mă auzi?

— Da, te aud, răspunse doctorul… am început să mă obişnuiesc cu atmosfera de aici, dar mi se pare… sau am numai impresia că aerul, sau ce-a mai rămas din el, nu mai este respirabil. Sunt convins că într-o oră se termină şi cu el şi cu noi.

Inginerul ezită să-şi spună părerea, după care zise timid, deşi îşi dădea seama că întrebarea este inutilă:

— Ce crezi că-i de făcut?

— Dacă aş avea mâinile şi picioarele dezlegate, ţi-aş da, poate, un alt răspuns decât cel pe care îl aştepţi…

Dar… cum sunt în aceeaşi situaţie ca tine, poţi să-ţi dai singur ce răspuns ţi se pare mai încurajator.

— Îmi este din ce în ce mai greu să respir… inima s-a lenevit de tot… deşi am impresia că nu s-a schimbat mare lucru în conţinutul acestei blestemate atmosfere.

— Şi eu am aceeaşi impresie, deşi simt că nici inima mea nu-şi prea face datoria. Din păcate, urmăresc fenomenul ca medic şi faptul că o fac pe pielea mea nu mă înveseleşte deloc.

Într-adevăr, atmosfera de acolo din grotă nu se modificase cu nimic. Senzaţiile de început de sufocare pe care le aveau cei doi erau datorate, în primul rând, stării lor psihice şi apoi faptului că frânghia le strânsese cavitatea toracică împiedicând astfel o respiraţie normală.

Nu era mai puţin adevărat că aerul era destul de poluat de resturile de gunoaie care se aflau încă în grotă.

Un mare semn de întrebare îl constituia însă şi pentru doctor agitaţia crabilor care, ca orice fiinţă, aveau nevoie de aer. Înţelese, deci, că grota avea o legătură cu atmosfera, care nu putea fi obturată, şi că ordinul dat de doctorul vulcanului de a se închide sistemul de aerisire ori nu fusese executat, ori avusese menirea să-i sperie şi mai mult. Dacă se întâmplase aşa, atunci R.05 reuşise să-i alarmeze în măsura în care să aibă senzaţii false de sufocare.

Inginerul fu cel care rupse din nou tăcerea. De data asta nu mai avea o simplă impresie, ci simţise o boare de aer curat năvălind în grotă.

În plus, funia cu care era legat începuse să cedeze. Deşi nu-i venea să creadă, îşi încordă braţele şi le simţi libere. Şopti pentru doctor:

— Adriane! Adriane! Ce se petrece? Simţi aer proaspăt? Drace! Am reuşit să rup frânghia… putredă… tăiată… nu-mi dau deloc seama… Vine aer, Adriane!

Doctorul nu răspunse iar inginerul îşi opri brusc manifestarea de entuziasm. De undeva, de deasupra uşii, un difuzor dădu semne că a fost branşat şi că cineva se pregăteşte să spună ceva.

Fără să-şi schimbe gândurile între ei, cei doi prieteni blestemară încă o dată, în sinea lor, acest cuib de năpârci care introduseseră spionajul electronic până şi la rampa de gunoaie.

Fâşâitul în difuzor se amplifică şi atunci recunoscură vocea destul de antipatică a lui R.01.

— R.05… vorbeşte R.01! Am legătura cu tot dispozitivul. Indiferent de unde te afli, treci pe la grotă ca să te convingi personal că cei doi n-o să ne mai plictisească… Dacă n-au murit, lichidează-i şi raportează-mi imediat în biroul blindat. Ascult!

De unde se afla, R.05 confirmă recepţia şi răspunse prompt:

— Sunt aproape de grotă, şefule… Cred că s-a terminat cu ei. Le-am închis şi ultima sursă de aer… Merg acum acolo şi-i evacuez pe banda rulantă care ridică gunoaiele în mare.

*

Poate că niciun sentiment omenesc nu este mai chinuitor decât incertitudinea.

După ce inginerul îşi lichidase legăturile şi doctorul făcuse la fel, o scânteie de speranţă li se aprinsese în suflete.

Erau liberi, aveau aer, deci puteau să mai nădăjduiască. Acum însă totul se prăbuşise. R.01 nu uitase de ei şi-l trimetea pe R.05, care se purtase atât de brutal, să se asigure că au murit.

Nu mai ştiau ce să creadă dar, oricum, nu se gândeau că mai este cazul să se aştepte la vreun menajament din partea secretarului lui R.01.

Inginerul se apropie de doctor şi-l ajută să se ridice. Nu-i fu greu deoarece acesta îşi mişcase membrele, uşor amorţite, şi recuperase o parte din forţe.

— Ce facem, Adriane? întrebă el în şoaptă.

— Acum pot să-ţi răspund, dragul meu, că nu mai suntem legaţi. Bruta aia va veni curând să ne lichideze. Mai încercăm o ultimă şansă. Trecem în dreapta şi în stânga uşii, iar când va intra o să-l mângâiem… să ne ţină minte!

În câteva secunde cei doi încadrară uşa formată din două tăblii glisante. Auziră imediat zgomotul foarte slab pe care-l făcea ascensorul ce tocmai se oprise în faţa uşii a cărei deschidere era comandată, în aparenţă, numai pe dinafară.

Când R.05 intră în grotă, inginerul îi prinse braţele iar doctorul, care era mai voinic, îi trase un pumn sub bărbie, cu toată setea.

R.05 se clătină, cât era el de masiv, şi se întinse la pământ. Cu resturile de frânghie cei doi îl legară cu mâinile la spate şi îi imobilizară gleznele.

Doctorul se aplecă şi îi cercetă respiraţia şi pulsul.

— Cred că l-am legat degeaba. Nu prea mai are şanse să ne deranjeze. L-am lovit cam tare. Îmi pare rău.

— Ascultă doctore, se indignă inginerul, când este vorba despre viaţa noastră părerile de rău nu au niciun rost. Nu te-am ştiut chiar aşa de violent, dar ceea ce ai făcut a fost bine. Mi se pare însă ciudat că a venit fără să ia nicio măsură de prevedere. Uite, are în buzunare o lanternă, pistolul cu care trebuia să ne

lichideze şi… un radio-telefon.

— Dă-mi lanterna. El este. Secretarul monstrului.

Doctorul aprinsese lanterna şi o îndreptase spre faţa adversarului.

— Nu e mort! Hai să-l tragem lângă gura de aer. Aerul proaspăt o să-l învioreze.

R.05 era greu, în jur de nouăzeci de kilograme şi avea un corp atletic. Îl traseră aproape de gura de aer, plini de mirare însă că un bărbat voinic şi înarmat nu a opus nicio rezistenţă.

Era clar că lovitura doctorului îl costase destul de mult aşa că, în primele minute, îşi pierduse cunoştinţa. Acum însă îşi revenise pe trei sferturi şi dădea semne că vrea să vorbească.

Doctorul Georgescu îi lumină faţa cu lanterna şi constată că totul este în ordine. Ciudatul personaj vorbea româneşte. Îşi dăduseră seama de asta de prima dată când îl văzuseră şi le vorbise fără intermediul vreunei căşti care să emită conversaţia computerului de traduceri simultane.

„Ciudat, îşi spuse doctorul în sinea sa. Un medic care ştie româneşte, rătăcit într-un vulcan straniu, în sudul Oceanului Indian.” Îşi pusese tot felul de ipoteze dar singur găsi că nu rezistau la examenul logicii. Îl întrebă într-o doară pe inginer, deşi era sigur că nu va căpăta un răspuns ca lumea:

— De unde o fi ştiind banditul ăsta româneşte? Şi dacă ştie limba noastră, de ce s-o fi purtat ca un bădăran cu mine? N-avea nevoie să mă lovească. Putea să vorbească şi-l ascultam.

Inginerul primi întrebarea destul de surprins, nu atât prin faptul că doctorul pierdea timpul cu inutilităţi, ci pentru că punea o problemă care, analizată, năştea zeci de alte întrebări. De aceea spuse ce-i trecu prin minte:

— Sunt oameni care au curiozităţi. O fi învăţat la el acasă. Eu am avut un coleg care-şi folosea timpul liber învăţând cel mai puţin răspândit dialect arab.

— Şi?…

— Şi acum este profesor de transmisiuni la un liceu de specialitate din provincie.

Doctorul mirii nesatisfăcut şi fixă lanterna pe faţa omului care părea că-şi revenise complet.

— Domnule R.05, cred că mă auzi. După piciorul pe care mi l-ai dat în coaste îmi vine greu să-ţi cer scuze pentru pumnul pe care ţi l-am servit. Poate este cazul să stăm totuşi de vorbă. Dar să o facem cât mai încet pentru că desigur R.01 ne poate auzi.

Cel interpelat clipi uşor şi mişcă afirmativ din cap:

— Domnule doctor Adrian Georgescu, fă bine şi ia-mi lanterna din ochi. Nu avea nicio teamă: din toate încăperile vulcanului numai grota asta nu e supravegheată nici video, nici audio. Are doar, aşa cum v-aţi dat seama, un difuzor, pentru eventuale ordine. R.01, din megalomanie, vrea ca atunci când vorbeşte să fie auzit pretutindeni. Altfel nu-mi luam cu mine radio-telefonul. Loveşti cam tare. Spre norocul meu sunt antrenat. Înainte de a fi reţinut în personalul de aici am fost supus la o serie de probe de rezistenţă. Dar, hai, că pierdem timpul. Domnule inginer, dă-mi radio-telefonul, R.01 aşteaptă raportul meu în biroul blindat. Este agitat, a survenit ceva nou.

Inginerul băgă în buzunar pistolul cu amortizor şi, dându-se doi paşi înapoi, umblă la radio-telefon.

— Vrei emiţătorul, zise el, ca să dai alarma?… Nici chiar aşa! Zău, lasă gluma! Până una-alta suntem în viaţă toţi trei şi ar fi o prostie să nu profităm de această situaţie.

— Pierdem vremea, domnule inginer. Apropie-mi emiţătorul de gură, te conjur, este în interesul tuturor, zise R.05.

Inginerul luă microfonul în mâna stângă iar cu dreapta aţinti pistolul asupra omului. Apoi se aplecă puţin şi-i apropie aparatul de gură.

R.05 nu pierdu vremea şi spuse în grabă:

— Aici R.05, sunt prins în grotă, legat şi ameninţat cu pistolul! Ajutor! Aju…

Doctorul îi puse mâna pe gură împiedicându-l să mai vorbească şi-i porunci inginerului:

— Trage, Floriane, şi om mai vedea!

Inginerul nu-l ascultă şi spuse cu justificată mândrie:

— Lasă-i gura liberă. Aparatul nu funcţionează, l-am aranjat. Mă pricep la jucăriile astea, i-am scos bateria. Am vrut doar să-l încerc.

— Ai merita o lecţie, Floriane. Crezi că am nevoie de emoţii

suplimentare, spuse indignat doctorul.

R.05 interveni zâmbind contrariat:

— Domnule doctor Adrian Georgescu… atunci când te-am cunoscut nu erai atât de violent…

Doctorul rămase perplex câteva fracţiuni de secundă:

— … Cunoscut? pe mine?… ce tot îndrugi?… Te-am văzut astăzi pentru prima oară. Habar n-am cine eşti şi nu mă îndoiesc de memoria mea.

— Ba ar trebui să te îndoieşti, Adriane. Nu am complet dreptate dar frica este de vină dacă nu mă mai recunoşti. Dar… nu aţi vrea mai bine să mă dezlegaţi ca să-i raportez lui R.01? Este extrem de bănuitor şi cu toată demenţa lui, când este vorba de rele, creierul îi funcţionează perfect. Trebuie să-i comunic că aţi murit. Domnule inginer, pune bateria la loc. Cum de-ai crezut că nu-mi dau seama că emiţătorul nu funcţionează? Beculeţul roşu care arată că se poate vorbi, nu era aprins. Nu m-ai păcălit… vezi… tocmai dumneata!

— Atunci de ce ai cerut ajutor? mormăi inginerul, puţin stânjenit.

— Ca să vă încerc şi eu pe voi!

— Şi dacă trăgeam? Pe urmă era inutil să-ţi cer scuze.

— Îţi cer eu scuze, pentru că încărcătorul pistolului este gol!

Inginerul mişcă siguranţa tocului armei şi trase încărcătorul, care era într-adevăr gol, şi spuse către doctor:

— Da, este gol. Se ţine de şotii băiatul, deşi nu era nici cazul şi mai ales locul.

Doctorul se ridică în picioare şi încercă să-şi pună ordine în gânduri.

— Nu mai înţeleg nimic! Figura dumitale nu-mi spune mare lucru. Dar glasul, glasul seamănă cu cel al unui om la care am ţinut foarte mult.

R.05 oftă uşor.

— Şi acum nu mai ţii la el?

Un alt oftat, de astă dată mai adânc, precedă răspunsul doctorului:

— Nu am la cine să mai ţin. A dispărut acum opt ani, mi-a mai scris de câteva ori şi apoi n-am mai ştiut nimic despre el…

Dar ce legătură au toate astea cu dumneata?

Doctorul se aplecă, pe jumătate convins, şi-l dezlegă. R.05 răsuflă uşurat si-si agită membrele ca să le dezmorţească, deşi nu simţea prea multă nevoie. Nu se mişcă de jos deoarece inginerul îl pândea, în continuare.

De doctor nu-i mai era teamă. Intuia că străinul parcursese o bună bucată de drum în sufletul lui. Îşi dădea seama că, deşi era prada unei dramatice incertitudini, triumfase instinctul care îi spunea mai mult decât realitatea aparentă.

— Ţi-am spus că ne cunoaştem, Adriane. Şi insist să mă crezi…

— Omul despre care ţi-am vorbit era medic.

— Şi eu sunt medic.

— Da, însă tu eşti amestecat în această monstruoasă afacere. Dar cel mai important lucru este că omul era negru, iar tu…

R.05 se ridică în capul oaselor.

— Iar eu sunt Mayambe… colegul tău de la facultatea de medicină din Bucureşti.

Inginerul izbucni într-un râs nervos, necontrolat:

— … să te podidească plânsul, nu alta. Maestre, stai culcat şi lasă gluma. Mai tare ca în „Cele două orfeline”! Omul al cărui nume vrei să ţi-l însuşeşti era un tânăr negru; Adrian mi-a vorbit mult despre el… Tu eşti alb ca mine…

R.05 încercă din nou:

— Adriane, luminează-mi faţa.

Doctorul se conformă dar reveni cu acelaşi noian de îndoieli:

— Eşti alb… deşi caracterele somatice nu sunt de european. Părul, ochii, pometii, buzele şi mai ales glasul de care-mi amintesc foarte bine… Domnule, oricine ai fi… te văd că ai trecut de partea noastră… dar încetează cu jocul ăsta stupid. Merge în basme dar acum este vorba de viaţa noastră. Mayambe era negru… într-o vară l-au vizitat şi cele două surori ale sale…

— Alide şi Natome, spuse R.05; am făcut o plimbare pe Dunăre. Doctorul Adrian Georgescu era din ce în ce mai nedumerit.

Cele câteva amănunte date de străin erau exacte. Şi, totuşi!

R.05, stând tot în capul oaselor, băgă mâna la subţioara stingă şi scoase un încărcător de pistol, plin:

— Domnule inginer Pintilie, pune încărcătorul la locul lui. Montează bateria şi dă-mi emiţătorul să-l anunţ pe R.01. Cred că este foarte nervos, dacă mă cheamă prin sincrafon.

Într-adevăr, cu o fracţiune de secundă mai devreme, se auzise, venind dinspre Mayambe, un ţiuit străin a cărui sursă doctorul nu reuşi să o localizeze.

Inginerul realiză însă că este vorba de minusculul receptor denumit sincrafon, cu o singură lungime de undă. Persoana care poartă în permanenţă acest receptor este obligat să cheme, prin orice mijloace de comunicaţie, sediul organizaţiei din care face parte.

Inginerul luă încărcătorul, îl puse la locul lui, şi-i dădu arma doctorului, cerându-i să nu-l slăbească din ochi. Apoi montă bateria.

R.05 întinse mâna spre el şi spuse:

— Tot nu puteţi ieşi de aici fără mine. Numai eu ştiu cum se deschide uşa pe dinăuntru. Acum daţi-mi telefonul-radio şi dacă veţi avea vreun motiv, împuşcaţi-mă.

Inginerul, la un gest al doctorului, îi întinse aparatul. R.05 mută maneta pe emisie şi spuse în grabă:

— R.01, aici R.05, am întârziat din cauza uşii de la grotă care se blocase… Totul este în ordine. Străinii sunt acum cenuşă. I-am dirijat, după ce m-am convins că nu mai trăiesc, spre crematoriul de gunoaie… Terminat… Aştept ordine.

Vocea lui R.01 se auzi imediat în difuzor:

— Am să te trag de urechi pentru întârziere. Mergi acum în camera de comandă generală şi aşteaptă-mă acolo. Cunoşti cifrul. Supraveghează totul între timp, până vin şi eu.

R.05 nu se speriase de „ameninţarea” lui R.01, astfel că îi răspunse calm prin radio-telefon:

— E-n ordine, şefule. Ştiu cifrul şi te aştept.

Trecu pe recepţie şi se adresă celor doi:

— Ei, domnilor, acum la treabă. Daţi-mi pistolul şi lanterna. Sper că nu vă mai temeţi de mine? Se sculă în picioare şi merse înspre uşa grotei. Cei doi îi dădură obiectele cerute, nu fără

reticenţe.

Pericolul nu trecuse încă. Dacă R.05, care se mai învăluia încă într-un oarecare mister, le întinsese o cursă?

Doctorul îl opri şi-i spuse pe un ton răspicat:

— Nu ieşim de aici până nu ne lămureşti complet.

R.05 privi spre radio-telefon al cărui bec roşu, care indica faptul că cineva vrea să-i vorbească, se aprinsese:

— Tăceţi, R.01 vrea să-mi mai spună ceva!

CAPITOLUL VII

Situaţia devenise critică. Cei doi nu aveau altă alternativă decât să se supună lui R.05.

Cele câteva dovezi date în sprijinul afirmaţiei că ar fi Mayambe stăteau în picioare. Cum rămânea însă cu faptul că negrul era acum alb şi păstra atât de bune relaţii cu şeful bandei?

Vocea lui R.01 se auzi din nou, pe un ton destul de iritat:

— R.05, unde eşti? De ce nu m-ai chemat încă din camera de comandă generală pe linia specială? Ce faci? Este ceva suspect în comportarea dumitale!

— Sunt pe drum, şefule, răspunse R.05, după ce mută maneta radio-telefonului pe emisie. Într-un minut am sosit! Ascult!

— Grăbeşte-te! Stai! Treci mai întâi să vezi dacă mina subterană de uraniu şi-a încetat activitatea. Într-o jumătate de oră să fii în cabina de comandă generală! Când ajungi acolo declanşează dispozitivul de sudare a tuturor uşilor, în afara celor pe care le ştii. Voi ordona să nu mai circule nimeni. Să înceteze toată activitatea. S-a schimbat programul. Operaţia „Terra nostra” începe chiar astăzi!

Toate cele prin care trecuseră cei doi captivi le obosiseră în mod firesc nervii, astfel că vestea dată de R.01 îi cutremură, dacă acesta este cuvântul cel mai potrivit.

Ordinul de a fi sudate toate uşile, în afară de „cele ştiute”, despre care ei nu aveau habar, startul operaţiei „Terra nostra”, adică bombardamentul cu asteroizi, însemnau o stare de alarmă generală, pe tot vulcanul. Deci toate şansele, toate speranţele de a mai scăpa, erau reduse la zero.

Primul lor gând fu ca, înfruntând orice primejdie, făcând supremul sacrificiu, să împiedice dezlănţuirea dezastrului. Dar cum?

R.05 trecu pe emisie şi vorbi:

— Am înţeles, voi face întocmai. Închise aparatul şi se întoarse spre cei doi: Acum, haideţi! Să ne grăbim! Dar, pentru Dumnezeu, nu mai mă suspectaţi atâta…

Doctorul se dădu un pas înapoi, temător.

— Nici nu ne gândim. Pentru noi pericolul este acum total. Ce ai de gând?

— Adrian Georgescu, bunul meu prieten, cred că a sosit momentul să isprăvim. Eu sunt într-adevăr Mayambe, fostul tău coleg african de la Facultatea de medicină din Bucureşti şi care m-am albit ca să pot ajunge în această vizuină.

Inginerul avu din nou un acces de râs nervos:

— Acum, iar o serie de poveşti! Asta n-am mai auzit-o! În fiecare clipă am senzaţia că suntem ca „Alice în ţara minunilor”, dar asta-i „ţara nebunilor”! Şi eu, după câte-mi dau seama, sunt încă sănătos la cap.

Doctorul Georgescu îşi recăpătase însă calmul. Avu o străfulgerare în minte când îl auzise pe Mayambe că-i vorbise despre albirea pielii. Ştia destul ca să poată întrerupe cascada de ironii a inginerului.

— Nu, Floriane, cred că are dreptate. Ştiu că fostul meu coleg Mayambe, lucra împreună cu unul dintre profesorii noştri la găsirea unui procedeu chimic pentru decolorarea pielii.

— Şi, interveni Mayambe, am reuşit.

Doctorul trecu atunci printr-un moment de panică, deoarece despre profesor nu mai auzise nimic.

— Şi profesorul?

— Profesorul, îi răspunse Mayambe, a dispărut într-o noapte de pe un aeroport european când trebuia să ia avionul pentru America de Sud. Îmi dădusem seama că pentru lupta noastră de eliberare, albirea pielii reprezenta un mijloc de a pătrunde nesuspectaţi în cercurile conducătoare rasiste. Printr-un miracol am aflat de această bandă de revanşarzi şi că profesorul este captivul lor. Eram albit, mi s-a confecţionat o altă identitate – am să vă spun cum mă cheamă acum – şi, după multe peripeţii, am ajuns aici. Predecesorul meu nu mai prezenta încredere şi fusese lichidat. După multe peripeţii şi dovezi de fidelitate şi supunere oarbă, m-au primit în rândurile lor.

— Da, confirmă doctorul, ştiu că experimentaţi o soluţie eterică monobenzil-hidrochinonică; şi după câte ştiu, hidrochinona este un obişnuit decolorant al pielii.

— Exact, soluţia noastră am folosit-o experimental pe braţul unei paciente care avea o pată rămasă de la o arsură. După câteva încercări, pata a dispărut. Profesorul mi-a cerut să repet experienţele.

— Şi?

— Şi, cum nu mai aveam pe cine să încerc, şi nu voiam să deconspir experienţa „am încercat pe mine”, timp de doi ani, până ce am devenit alb precum mă vedeţi. Ei, acuma mă credeţi?

— Că eşti Mayambe, te credem. Eu, ca medic, ştiu că este posibil, şi-mi amintesc bine că lucrai cu profesorul la aşa ceva. Mai ştiu că hidrochinona care, pe scară universală, este folosită la developarea clişeelor fotografice, combinată cu alcool serveşte la albitul pielii, dispariţia pistruilor şi la multe altele. Dar, este temporară. Pigmentaţia e pigmentaţie şi îşi revine cu timpul. Cum este, cred, şi cazul tău.

— Da, partea din corp acoperită de haine a început să se „bronzeze”. Faţa şi braţele le tratez în continuare pe ascuns. Poftim, uitaţi-vă!

Mayambe îşi desfăcu în grabă halatul şi cămaşa lăsând să i se vadă, cu toată lumina slabă, pielea pieptului care se arăta destul de negricioasă.

— Aveţi, zise el, o dovadă în plus că nu vă mint. V-aţi convins?

Când îşi desfăcuse halatul ca să-i convingă pe cei doi de adevărul spuselor sale, lăsase să i se vadă la subţioară un ham în care se afla un pistol de o formă mai puţin obişnuită.

— Ţi-am spus că te cred că eşti Mayambe… dar nu ştiu cum ai evoluat. Vezi, eşti secretarul monstrului… mâna lui dreaptă, zise doctorul şi, arătând cu mâna spre armă, adăugă: Cu pistolul obişnuit ne-ai amăgit doar; văd că mai ai o altă armă.

R.05 avu un surâs amar.

— Este un pistol cu Laser. L-am sustras de la R.01. Cu el ucidea pe oricine nu-i executa ordinele imediat şi fără

comentarii. Că nu l-am folosit împotriva voastră este o altă dovadă de bună credinţă. În ceea ce priveşte evoluţia mea, nu am făcut personal nimic rău. Din contra, de multe ori am avut mari necazuri cu R.01 pentru că m-am străduit să ameliorez soarta bieţilor captivi. Când a pus la punct procedeul cu extragerea uraniului din apa mării era dispus să-i lichideze pe cei din mină. Sperând că voi putea face, până în cele din urmă ceva, în primul rând să-l descopăr pe profesor, am reuşit să-l conving să amâne măcelul. Aflasem şi că profesorul a refuzat să lucreze pentru ei. Dar… văd că domnul inginer este încă bănuitor.

— Mi se pare totul neverosimil, răspunse inginerul, totuşi pe jumătate convins.

— Bine, domnule inginer, te-aş întreba ceva.

— Întreabă-mă!

— Cum îţi explici că aţi putut rupe frânghia şi că gura de aer care comunică cu marea era deschisă? Dumneata nu crezi în minuni. Şi bine faci. Dar nu cred că e tot, atât de bine să duci bănuiala până la paroxism.

— Şi ce legătură au aceste detalii cu dumneata?

— Au. Eu am deschis, prin comandă automată, gura de aer pe care cele două ajutoare ale mele o închiseseră la ordinul pe care l-am dat ca să-l asigur pe R.01 că vă asfixiez. În ceea ce priveşte frânghia…

— Eu m-am sforţat şi am rupt-o singur, deşi era la început foarte rigidă, se lăudă inginerul…

— Ei, asta ar fi fost o adevărată minune dacă eu, care auzisem în laborator că este vorba de fostul meu coleg, nu o tratam din loc în loc cu o substanţă corozivă care, într-o jumătate de oră, v-a permis să vă eliberaţi…

Mayambe privi îngrijorat la ceasul electronic de mână şi îşi dădu seama că mai avea doar şapte minute până la ora fixată de R.01, oră la care trebuia să fie în cabina de comandă generală.

Deschise uşa grotei şi se adresă celor doi:

— Ascultaţi-mă! Veniţi după mine! Acum staţi o clipă să deschid uşa care dă în coridorul ce duce spre cabina de

comandă generală. Această uşă este pe ax central.

— Dar roboţi nu mai sunt? întrebă inginerul.

— Aici este doar un robot cu dispozitiv logic. Dacă o deschid spre dreapta, trage. Dacă o rotesc spre stânga, intră în aşteptare 9 secunde. Veniţi, mergeţi de-a buşilea, nu vă ridicaţi în picioare.

Mayambe apăsă pe un buton aflat în partea stângă a uşii. Placa metalică se roti spre stingă dar, în acelaşi moment, se auzi o rafală scurtă de pistol mitralieră. Niciunul nu fusese atins deoarece se aflau deja la pământ.

— Ne-ai atras într-o cursă! spuse inginerul scrâşnind din dinţi.

— Păstrează-ţi calmul, inginerule, îi răspunse Mayambe, dacă era o cursă, eu trebuia s-o încasez primul. Nu sunt chiar atât de cretin!

Până să se dumirească cei doi, din capul robotului începură să se vadă plutind câţiva norişori vineţii.

Stăpânindu-şi greu mânia, Mayambe spuse în şoaptă;

— Lovitura a fost pregătită împotriva mea. Le-a schimbat pistoalele laser cu arme de foc şi, totodată, şi comenzile. Un singur individ a făcut-o, ştiu cine este şi mi-o va plăti. Un singur om cunoaşte amănuntele astea. El este R.01. Acum, pericolul a trecut, i-am topit creierul cu pistolul meu laser.

Un nou fulger străveziu porni din mâna lui spre capul celui de-al doilea robot care era întors cu spatele.

Mayambe se ridică în picioare şi, trecând pe lângă cei doi roboţi care nu mai dădeau semne de „viaţă”, se opri în faţa unei uşi şi spuse:

— Rămâneţi încă aici până vă spun eu. Trebuie să intru singur ca să îi împiedic pe cei trei din biroul blindat să ne mai poată face rău. Cifrul acestei uşi se schimbă din oră în oră. Acum este şase fără un minut. Să mai aşteptăm un minut. La şase fix este cosinus de 18. Îl ştiu pe dinafară.

Mayambe se apropie de uşă şi când pe ecranul ceasului său apăru ora şase făcu operaţia necesară şi uşa se deschise ca o ghilotină dispărând prin pragul de sus.

Cabina în care intră în graba cea mai mare şi împinse un

anumit şaltăr era luminată ca ziua.

Zeci şi zeci de butoane, manete şi şaltăre se aflau pe peretele din stânga, fiecare având indicaţiile respective, pe care Mayambe le cunoştea, în principiu, pe de rost.

Având în permanenţă în minte să lichideze banda lui R.01, după ce-l va găsi pe profesor, memorase, cu fiecare ocazie când acesta îl luase în cabina de comandă generală, obiectul principalelor comenzi.

În fapt, R.01 nu permitea nimănui, în afară de Mayambe, să intre aici, iar cifrul era sofisticat, astfel că operaţia deschiderii uşii să nu poată fi făcută decât cu anumite dificultăţi.

Mayambe mai ştia că niciunul dintre locuitorii vulcanului, care era liber să circule în anumite porţiuni ale acestuia, nu avea niciun pic de simpatie pentru cei trei şefi care purtau numerele conspirative de R.01, R.02 şi R.03.

Pe R.04, monstrul îl lichidase în urma unei dispute în cursul căreia acesta ceruse eliberarea captivilor din mina de uraniu, după realizarea noului sistem de extragere din mare a preţiosului element radioactiv.

Astfel că, în prezent, în afară de el, Mayambe, nimeni nu mai cunoştea toate secretele vulcanului.

Toate, era prea mult spus. Mai rămăsese taina profesorului şi comanda aprinderii simultane a explozibilului care era menit să arunce în aer vulcanul după efectuarea operaţiei „Terra nostra”, sau în caz de pericol de neînlăturat.

R.01 prevăzuse acest lucru, pentru a-şi distruge opera criminală în situaţia în care ar fi fost descoperit şi ar fi trebuit să fugă.

Mayambe ştia asta dar înţelesese că R.01 nu-i va spune nimic în legătură cu explozibilul deoarece lăsase să se bănuie că avea de gând să se salveze singur, sacrificând, cu seninătate, restul oamenilor din vulcan.

Cu volumul la maximum, difuzoarele se porniră să duduie lansând vocea lui R.01 în care se simţea, în acelaşi timp, mânie şi îngrijorare:

— Câine, ai scăpat… ne sufocăm… ce faci? Mi-ai tăiat aerul din biroul blindat…

Mayambe aprinse ecranul televiziunii cu circuit intern şi-i văzu în birou pe cei trei agitându-se neputincioşi, ca nişte fiare căzute într-o groapă-capcană, aşa cum vânează deseori băştinaşii în jungla africană.

— Adriane, şi dumneata, inginerule, puteţi intra. Nu vă mai ameninţă niciun pericol.

Cei doi se ridicară în picioare şi pătrunseră în cabină privind uluiţi şi nu fără admiraţie la diversitatea de instalaţii cu care era prevăzută această încăpere.

Din nou se auzi vocea lui R.01, de astă dată mai potolită şi destul de conciliantă:

— R.05, nu te grăbi, că ai să regreţi. Cred că ne putem înţelege…

— Imediat, domnule, până se termină sudarea uşii voastre, ca să putem sta de vorbă în linişte… Dar nu ştiu cum ne vom mai putea înţelege când ai vrut să scapi de mine… pentru asta m-ai trimis aici şi ai schimbat comenzile şi pistoalele roboţilor.

— Bănuiam de mult că faci un joc dublu… De fapt, n-am vrut să te omor ci doar să pun mâna pe tine… Gloanţele din pistoale sunt inofensive; erau menite să te anestezieze doar, ca să te scoată din circulaţie… poţi să verifici.

— Pentru asta nu era nevoie să faci ce ai făcut… Nu era greu să mă lichidezi.

— Am vrut să văd dacă mai ai complici… opreşte sudarea uşii, fii înţelept!

— Nici nu mă gândesc! Trebuie să înţelegi că s-a terminat cu voi, să-ţi fie clar. Dar cum ai bănuit că fac un joc dublu?

— Când am văzut că mi-a dispărut pistolul cu laser de care nu ştiam decât noi amândoi. La plecarea în grotă aveai doar o armă de foc de care nu te desparţi niciodată. Când am văzut că mi-ai distrus cei doi roboţi am înţeles că îmi eşti duşman şi că ai pistolul cu laser.. Acum eşti stăpân pe situaţie, recunosc. Uşa biroului s-a sudat… spune-mi, ce vrei?

— Dacă eşti cuminte… spuse Mayambe, şi nu poţi să nu fii, ai să afli curând.

— Lasă-ne aerul, imploră din nou R.01. Ne sufocăm. Vreau să-ţi spun ceva… R.05, ascultă-mă!

— Bine, zise fără entuziasm R.05, te ascult, pentru că nu mai am ce pierde. Dar să nu mai încerci vreo şiretenie, că nu-ţi mai merge… Eşti în puterea noastră şi nimeni dintre voi nu va mai deschide uşa biroului în care vă aflaţi şi care acum a devenit o capcană de oţel… Şi tu o ştii cel mai bine.

Inginerul îşi schimbă în grabă locul, strigând speriat:

— Mayambe, simt aer fierbinte dinspre peretele din dreapta!

— Ticălosul, spuse acesta îngrijorat, vrea să ne topească. Această cabină poate deveni, la comandă, un cuptor electric… dar bine că uşa este deschisă.

În acea clipă uşa de metal a cabinei căzu, închizând ieşirea.

Doctorul se resemnă:

— După câte am înţeles, nici el nu mai are vreo şansă.

— Da, nu-şi pierdu umorul inginerul, nu asta ne încălzeşte, ce zici Mayambe?

— Nu ne încălzeşte, nici nu ne consolează că vom fi incineraţi. Situaţia este destul de tragică.

Inginerul privea între timp un şaltăr mijlociu de pe peretele din fund; îl trase în jos, nu înainte ca să fi ridicat un altul care se afla în apropierea acestuia.

Lumina se stinse o fracţiune de secundă în lămpile principale şi se aprinse imediat în alte lămpi şi mai puternice.

Mayambe îl luă în braţe pe inginer şi-l strânse cu multă căldură:

— Inginerule, ne-ai salvat! Ai întrerupt curentul de la uzina obişnuită şi ai pornit grupul electrogen care alimentează această cabină. Acum biroul blindat este izolat şi R.01 nu mai poate da nicio comandă. Totul porneşte de la noi şi vom putea sta altfel de vorbă cu el. Noi îi mai putem vedea şi auzi, ei nu vor reuşi decât să ne audă. Uite, am aprins sistemul video general prin care putem vedea tot ce se petrece în acest cuib de bandiţi. Dar, spune-mi, cum de ţi-a venit să umbli tocmai la şaltărele cele mai potrivite?

Inginerul prinse curaj şi se arătă foarte mândru de isprava sa:

— Am învăţat când eram mic alfabetul latin, iar la Facultate semnele indicatoare internaţionale legate de tot ce ţine de meseria mea. Uite, aici scrie în trei limbi „Alimentare în caz de

alarmă”, şi aici „întrerupere generală”; am citit şi m-am conformat.

— Eu, deşi eram la curent, mi-am pierdut cumpătul, zise Mayambe. Apoi, manevrând tabloul de sub cele două şaltăre, vorbi în microfonul central după ce văzu că în biroul blindat se reaprinse lumina;

— R.01, îţi dau cinci minute de gândire, fără să-ţi promit nimic. Doar că ai de ales între a vă asfixia sau a fi incineraţi, cum preferaţi. Să-mi spui unde se află profesorul căruia îi dăduseşi numărul R.017.

— Şi vrei asta gratis? mormăi R.01.

— Da, gratis şi peste cinci minute. Până atunci, linişte! Acum, domnilor, le spuse Mayambe românilor, să ne ocupăm de captivii din mina de uraniu.

Se mută la alt microfon şi vorbi cu glas liniştit:

— Atenţie! Mina de uraniu… opriţi lucrul! Urcaţi liniştiţi pe scara rulantă de la ecluza a treia. Veţi ajunge la un coridor luminat în mov. Nu încercaţi să vă scoateţi căştile… ştiţi că sunt sudate la gât… Folosiţi liftul galben, urcaţi pe rând, nu vă fie teamă, veţi ajunge la poarta de pe platforma vulcanică dinspre sud-est. Este acoperită cu un strat subţire de apă. Rămâneţi acolo liniştiţi până intrăm în legătură cu primul vas. Vă dăm aer până veţi ajunge pe puntea navei.

Închise microfonul prin care vorbise şi apoi trecu la cel care avea legătură cu biroul blindat.

— R.01, au trecut cinci minute.

— Îţi propun un târg, R.05… se milogi R.01.

— Eu nu-ţi mai pot da nimic în schimb, cu atât mai mult cu cât nici tu nu poţi oferi nimic.

— Vrei să mă asculţi?

— Credeam că scurtezi tu singur timpul de aşteptare. Am şi dat drumul la curent în rezistenţele din pereţii biroului vostru. Ţin deocamdată tensiunea scăzută… Vrei să-mi spui unde este profesorul?

— … Ne înăbuşim… aerul a devenit insuportabil…

Mayambe răsuci spre stingă, până la zero, o manetă.

— Poftim, am închis. Vă dau şi mai mult aer. Vorbeşte!

— Profesorul trăieşte…

— Minţi!

R.01 începu să vorbească cu greutate, ca şi cum ar fi citit o scrisoare al cărei text era dificil şi prost caligrafiat:

— Ca să vezi că nu te mint, uite-te pe linia verde de sub ecranul circular; există un buton cu o literă M majuscul, apasă pe ea… hai, apasă!

Un glas pe jumătate stins se făcu auzit:

— Ce mai vrei cu mine… ce mai vrei cu mine… de ce nu mă omori odată?

Mayambe tresări:

— Glasul profesorului! Canalie… unde l-ai ţinut ascuns până acum?

— Deci, vrei să discutăm? se învioră R.01.

— Domnule profesor, mă auziţi?

— Nu te aude, interveni R.01. Există o altă comandă dar n-ai s-o afli dacă nu ne dai drumul. Şi te-aş sfătui s-o faci cât mai repede. Într-o oră tot vulcanul va sări în aer.

— Ameninţarea ta nu are niciun rost, nu mai mă poţi şantaja.

— Nu este niciun şantaj, răspunse R.01. Ascultă-mă: există o reţea de explozibil de mare putere, aşezată de mine în tot vulcanul. Are o comandă centralizată într-un anumit loc pe care-l ştiu numai eu. Dispozitivul care dă această comandă se declanşează automat din douăzeci şi patru în douăzeci şi patru de ore dacă nu e reglat cu cel puţin cincisprezece minute înainte de termenul fixat. Peste o oră trebuie să-l vizitez. Ai de ales!

— Nu mă mai sperii, ţi-am spus-o, rosti calm Mayambe. Am oprit curentul în întreg vulcanul. Nu mai funcţionează decât generatorul cabinei de comandă.

— Dispozitivul despre care ţi-am vorbit are alimentare proprie cu pile atomice. Ca să te convingi că există explozibil, desfă capacul staţiei de amplificare.

— Inginerule, zise Mayambe, deşi cunosc existenţa explozibilului, desfă te rog, capacul staţiei, că nu este prins în şuruburi, ci doar în nişte cleme speciale.

Inginerul îl privi mai întâi cu un oarecare reproş pe Mayambe, pentru detaliile tehnice inutile în legătură cu capacul, lucru care se vedea de la sine, şi apoi desfăcu placa superioară a staţiei, lăsând să se zărească mai multe calupuri de explozibil de mici proporţii.

În acest timp Mayambe aprinse ecranul de televiziune a cărui cameră de luat vederi era cuplată cu un periscop.

Imaginea care apăru era tulbure, indicând faptul că obiectivul se afla încă sub apă. Îl făcu să se ridice cam la un metru deasupra nivelului mării şi, după ce desfăcu cele două mânere rabatabile, roti periscopul până când în imaginea de pe ecran apăru silueta unei nave.

Primul sări doctorul care scoase un strigăt de bucurie:

— Floriane, Floriane, priveşte, vasul nostru e aproape, foarte aproape!

Inginerul, care mai cerceta încă staţia de amplificare, se întoarse brusc şi nu-i veni să-şi creadă ochilor.

Într-adevăr, mineralierul românesc „Drobeta” îşi mişca silueta familiară la câteva mile depărtare. Plutea cu ancora de derivă într-o aşteptare plină de înţelesuri pentru cei doi.

— Suntem salvaţi! exclamă doctorul.

— Nu încă, interveni Mayambe. N-am terminat încă, şi se întoarse spre stativul pe care se afla microfonul ce făcea legătura cu biroul blindat.

— R.01, întreci măsura! Spune-mi unde-i profesorul!

Cel interpelat era, după cum se vedea, la capătul puterilor, cu bărbia în piept. Auzindu-se chemat se învioră şi răspunse:

— Singur nu-l vei găsi. Ascunzătoarea nu o ştiu decât eu iar uşa se deschide cu acest cifru. Băgă mâna în buzunar şi scoase o fişă de carton pe care era scris cu cifre de o şchioapă un număr de ordinul sutelor de mii.

— Poftim, ţi-l arăt, pentru că n-ai să-l poţi memora şi fiindcă implică, pentru a-l aplica, un calcul suplimentar complicat.

Inginerul privea ecranul dar, auzind şi cele spuse de R.01, puse mâna pe creionul de lângă carnetul staţiei radio lângă care se aflau întotdeauna asemenea obiecte, şi scrise numărul arătat de monstru.

— Lasă-l în pace, zise el, am notat cifra, numai că e vorba de radical de 360.495 şi asta necesită nişte socoteli. Le voi face, însă asta cere timp. Aşteaptă.

Mayambe surâse triumfător.

— Nu-i nevoie. Ai maşina electronică de calculat aici, sub husa verde. Serveşte-te!

Apoi, continuă la microfon:

— R.01, avem cifrul. Ai căzut în propria ta cursă. Trufia şi prea marea ta încredere în tine te-au pierdut.

Inginerul scoase husa, branşă maşina de calculat şi înscrise radical de 360.495.

— Iată rezultatul, Mayambe. Descurcă-te, spuse inginerul întinzându-i fila ruptă din bloc-notes.

Mayambe luă hârtia şi se asigură că uşa cabinei de comandă generală e branşată la sistemul electric al generatorului electric special.

— Eşti mare, inginerule. Ne-ai salvat încă o dată. Alerg să-l caut pe profesor. Sunt două încăperi la ultimul nivel în care nu am fost niciodată. Grăbiţi-vă! În cel mult trei sferturi de oră se va produce explozia generală a vulcanului. Mergeţi pe acest coridor şi veţi ajunge lângă ieşirea din mina de uraniu. Ne întâlnim pe platforma unde i-am trimis pe cei de acolo. Aşteptaţi-mă!

Inginerul, privind spre ecranul camerei de luat vederi periscopice, se adresă doctorului, în timp ce Mayambe dispăruse.

— Adriane… vasul nostru s-a apropiat de platforma vulcanică. Nu ne-au părăsit. Să intrăm în legătură.

În difuzorul staţiei se auziră diverse voci, în diferite limbi, care proveneau de la vasele ce pluteau în regiune.

Inginerul Florian Pintilie răsuci maneta de acord a postului până ajunse la lungimea de undă principală pe care recepţionă vasul său.

— Atenţiune! Atenţiune! Aici inginerul Florian Pintilie… Eu şi medicul Adrian Georgescu suntem în viaţă… vedem vasul, nu părăsiţi recepţia… vă ascult.

O voce calmă cu un uşor ton de incertitudine se auzi în

difuzor făcând să bată mai tare inimile celor doi.

— Inginerul Florian Pintilie, te-am recepţionat. Aici RYR 485, vorbeşte comandantul. Mă bucur că te aud. Am primit până acum zeci de mesaje de tot felul şi nu mai ştiu ce să cred. Era vocea ta şi nu prea. Unde sunteţi?… Noi nu am renunţat să vă căutăm. Mă bucur că sunteţi în viaţă.

— Da, tovarăşe comandant, sunt eu într-adevăr. Văd vasul nostru printr-o cameră de luat vederi periscopică. Vă repet coordonatele: 39 grade şi 24 minute latitudine sudică şi 100 grade 07 minute longitudine vestică. Vom veni curând pe o platformă vulcanică din apropiere, spre care înaintaţi. Pregătiţi-vă să îmbarcaţi câţiva zeci de oameni. Nu vă miraţi că au pe cap nişte căşti ciudate. Grăbiţi-vă! Timpul este foarte scurt. Peste patruzeci de minute va trebui să ne îndepărtăm de acest punct. Trec pe recepţie.

Glasul comandantului mineralierului se auzi din nou, de astă dată parcă mai sever:

— Am înţeles că vă aflaţi în mâna unor oameni extrem de periculoşi. Nu pot expune vasul. Şi aşa ne-am întrerupt cursa graţie deplinei înţelegeri a celor de acasă; dar dacă nu este decât o nouă cursă? Dacă sunt iar matrapazlâcuri de-ale celor de acolo? Eu nu ştiu în ce situaţie te afli şi cât vorbeşti de liber. Vreau o dovadă că eşti într-adevăr dumneata. Ascultă-mă cu atenţie: unde este cifrul staţiei de radio a navei?

— În casa de fier din cabina ale cărei chei le avem eu şi dumneavoastră.

— Perfect. Acesta e un răspuns pe care l-ar fi dat orice tehnician radio.

— M-aţi întrebat, v-am răspuns.

— În ordine. În acest cifru am găsit un obiect care nu are nicio legătură cu comunicaţiile radio ale navelor noastre comerciale. Ce este? Răspunde!

— Vă rog să mă iertaţi că nu v-am spus-o mai devreme… este o fotografie a…

— A cui?

— A fiicei dumneavoastră… a Marinei… Acum sunteţi convins că sunt eu?

— Da, m-ai convins. Dar până una alta am să te sancţionez că ai introdus în cifrul marinei comerciale obiecte străine. Vă aştept.

Doctorul dădea justificate semne de nerăbdare.

— Vă arde de cumetrii, inginerule. Mai avem doar o jumătate de oră şi nu văd cum o să mai poată ieşi vasul nostru din zona exploziei.

Inginerul îl privi încruntat şi apoi vorbi din nou în microfon:

— Atenţiune, mineralierul „Drobeta", cu tovarăşul comandant. Trec pe recepţie.

— Te ascult, Pintilie, răsună vocea comandantului.

— Luaţi pe bord oamenii de pe platforma vulcanică şi îndepărtaţi-vă cu toată viteza. Altfel expuneţi vasul unei explozii nimicitoare. Ascult!

— Suntem aproape gata cu îmbarcarea oamenilor. Cu tot regretul trebuie să ne îndepărtăm. Secundul Tomescu s-a oferit voluntar să rămână într-o şalupă de salvare la trei mile distanţă. Vă doresc noroc, băieţi. Păstraţi legătura radio cu el… La revedere! Terminat!

Doctorul privi spre inginer cu un aer destul de încurcat:

— Floriane, spune-mi o glumă că nu prea am motive să fiu vesel. Nu mai avem decât cincisprezece minute şi vasul, uite, se depărtează!

— Asta-i cea mai bună glumă. Ce o fi făcând Mayambe?

Drept răspuns, vocea acestuia răsună în difuzor pe un ton foarte vioi:

— Atenţiune! Cabina de comandă. Dragi prieteni, sunt fericit! L-am găsit pe profesor. Nu mai are niciun rost să vă grăbiţi. Îndreptaţi-vă spre ieşirea principală la care ajungeţi mergând drept pe coridorul lângă care sunteţi. Inginerule, simt că vrei să spui ceva. Ascultă-mă mai întâi şi apoi veţi vorbi prin microfonul din stânga. Deconectează şaltărul cu mâner în formă de litera T, să nu avem surprize cu roboţii. Da, ştiu, este şapte fără trei minute… dar nu mai are niciun rost să ne grăbim. Pe curând. Terminat!

Inginerul trase şaltărul indicat şi-l privi stupefiat pe doctor.

— Adriane, fostul tău coleg ori se ţine de glume proaste, ori

s-a pus la adăpost.

— Te îngrijorezi de pomană, inginerule, Mayambe este un om serios. Sunt convins că ştie ce face. Haide!

Ieşiră amândoi, ocolind „cadavrele” celor doi roboţi şi ajunseră la capătul coridorului galben.

— Uşa este închisă, doctore. Cred că vom rămâne aici să ţinem companie roboţilor.

Doctorul înaintă până în faţa uşii metalice care se deschise automat fiind comandată prin celulă fotoelectrică cu alimentare proprie la baterii.

— Eşti de un pesimism îngrijorător, dragă Floriane, şi după cât se pare, incurabil. Şi… este ora şapte.

Pătrunseră într-un mic antreu în pereţii căruia se aflau patru uşi de diferite culori.

— Încotro? zise inginerul cu o ironie greu stăpânită. Dăm cu banul…

Uşa de culoare roşie se ridică însă şi în cadrul ei apăru Mayambe. În spatele lui se afla un om pe care doctorul îl recunoscu. Înaintă şi îl îmbrăţişă.

— Domnule profesor, mă bucur nespus; suntem chiar în „ţara minunilor”.

Mayambe aşteptă câteva clipe şi interveni:

— Este ora 7.

— Şi zece, completă inginerul. Şi… explozia… a fost o minciună?

— Din contra, un adevăr care mai prezintă încă foarte mult pericol. În una din cele două camere secrete l-am găsit pe profesor în starea în care-l vedeţi. R.01 îl ţinea încă prizonier sperând că-l va mai putea convinge să lucreze pentru el. Domnul profesor i-ar fi fost necesar fiind specialist în boala de care suferea monstrul: când l-a consultat prima dată i-a dat să înţeleagă că este afectat de o maladie incurabilă dar care poate fi ţinută pe loc cu un anumit tratament. Vă voi da amănunte cu altă ocazie.

Până una, alta, nu pot să nu vă spun că este tatăl soţiei mele.

— Şi cu explozia cum rămâne, continuă cu întrebările inginerul. De ce n-am sărit în aer?

— Pentru că… nu m-ai lăsat să-ţi spun. Uite, alături de locul unde se afla profesorul, mai era o cameră încuiată în care am intrat cu ajutorul aceluiaşi cifru…

— Şi era camera mecanismului de declanşare a exploziei generale, îndrăzni inginerul. Şi…

— Şi am găsit un dispozitiv de comandă de la distanţă pe care R.01 îl păstra pentru cazul în care voia să o şteargă singur. Am scos din funcţie dispozitivul automat. Dar pierdem vremea. Să luăm legătura cu vasul vostru… cât mai repede.

Doctorul Adrian Georgescu interveni:

— Inutil, dragul meu prieten. Vasul a plecat. Nu-l puteam expune. Nu mai are rost, cum ai spus tu, să ne grăbim.

Mayambe lăsă disperat braţele în jos.

— Deci, totul a fost zadarnic.

— Nu zadarnic, interveni profesorul, cu noi va pieri şi acest cuib de bandiţi. Merită!

Inginerul luă din mâna lui Mayambe radio-telefonul şi vorbi:

— Atenţiune! Atenţiune! Şalupa mineralierului „Drobeta”! Tomescule, dacă mă auzi, răspunde-mi. Trec pe recepţie.

Vocea secundului Tomescu răsună în difuzorul aparatului:

— Sunt la marginea platformei vulcanice. Vă aştept.

Cei patru se priviră uluiţi.

— De ce te-ai apropiat? Nu ştiai că eşti în pericol de moarte? îl dojeni inginerul.

— Când am văzut că era ora şapte şi nici nu mă chemaţi, nici nu se produce explozia, am bănuit că nu mai e pericol. Terminat.

*

Cei patru – profesorul sprijinit de braţ de Mayambe – se îndreptară spre scara rulantă care-i urcă până la platforma vulcanică acoperită cu o pânză subţire de apă. Ieşirea din cabina de la capătul scării se făcea printr-un turn care depăşea cu câţiva centimetri nivelul constant al apei. Când această ieşire nu era folosită, un capac etanş o acoperea la o telecomandă.

Soarele nu apusese încă dar se simţea că în curând va coborî din nou în oceanul de unde răsărise în zori.

Niciunul din cei patru nu şovăi să calce în apa verzuie care le

ajungea până mai sus de glezne.

Secundul Tomescu se ridicase în picioare în şalupa care se legăna uşor la marginea platformei şi făcea cu mâinile semne de bun venit.

După ce se urcară, secundul Tomescu porni motorul şalupei şi ea se desprinse lent de marginea platformei vulcanice care în curând rămăsese ca o mare pată cu nuanţe incerte, sub mişcarea domoală a valurilor.

— Domnule Tomescu, rupse tăcerea Mayambe, când vom parcurge primele cincisprezece mile, vă rog să-mi spuneţi, că mai am de încheiat o socoteală.

Secundul Tomescu dădu afirmativ din cap, ambala şi zise:

— Nava noastră staţionează la circa 35 de mile, deci vă voi anunţa cam la jumătatea drumului.

Mayambe puse pe genunchi valiza de culoare verde de care nu se despărţise de când apăruse cu profesorul în încăperea de la capătul scării rulante. Deschise capacul valizei lăsând să se vadă un aparat ciudat, cu manete şi butoane, având gravate sub ele semnele internaţionale care arătau la ce folosesc, apoi trase în sus, din colţul din stânga, o antenă telescopică, şi răsuci butonul potenţiometrului; becul roşu care se aprinsese în centrul aparatului arăta că dispozitivul funcţionează.

Douăzeci (de minute mai târziu, Tomescu după ce privi kilometrajul, încetini viteza şalupei şi se întoarse spre Mayambe:

— Am depăşit cincisprezece mile. Ce fac, opresc?

— Nu, domnule, porniţi spre nava dumneavoastră cu toată viteza. Şi acum, domnule profesor şi dragi prieteni, să terminăm cu „vulcanul răzbunării”. Apăsă pe butonul cel mare de culoare neagră şi într-o fracţiune de secundă dinspre direcţia vulcanului se văzu o lumină orbitoare, iar pe locul unde apăruse crescu o ciupercă gigantică de fum.

Apoi, din mijlocul ciupercii răsări un jet roşiatic de lavă.

Pe orbitele lor, asteroizii continuau să se rotească liniştiţi. Rachetele lui R.01, prevăzute cu dispozitive de autodistrugere, explodaseră odată cu nefasta vizuină de sub apă.

Vulcanul, stins probabil de milenii, era acum în plină

activitate.